

POSTÁS DOLGOZÓ

XXXIX. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

A POSTAI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

1994. JÚLIUS

OSLÓTÓL SZÓFIÁIG

*Interjú Mundruczó Kornállal, a PDSZ országos titkárával
a nemzetközi munka időszerű kérdéseiről*

— Úgy tűnik, a PDSZ folyamatos nemzetközi tevékenysége az utóbbi időben megélénkült.

— Valóban. Különösen elmondhatjuk ezt a Posta és Távközlési Világszövetség (IPTT) elnökének és alelnökének tavaszi, magyarországi látogatása óta. A nálunk szerzett kedvező tapasztalatok alapján meghívást kaptunk — bár még nem vagyunk a szervezet tagja — az IPTT európai kongresszusára. Ezt a fórumot két évenként tartják Európa szinte valamennyi szakszervezetének részvételével. Az idei kongresszust Norvégia rendezte június 21–24-én, Oslóban. A tanácskozás első napján a főváros polgármestere, a postaügyi miniszter, valamint a világszövetség elnöke és főtájkára köszöntötte a résztvevőket. Megtisztelő volt számunkra, hogy a külön üdvözöltek között ott voltunk mi is.

— Milyen kérdésekkel, témakörökkel foglalkozott az oslói összejövetel?

— Értékelte az elmúlt két év távközlési és postai tevékenységét, a privatizáció helyzetét, a foglalkoztatás problémáit. Ebben a tárgykörben egy amerikai kutatóintézet vizsgálataiból indult ki. Bizony nem volt kellemes hallani a példák sorában azt, hogy a magyar távközlés privatizációja a legdrasztikusabbnak minősült Európában.

A kongresszus második és harmadik napján szekciókban dolgoztunk. A résztvevők két dokumentumtervezetet készítettek és terjesztettek elő vitára, elfogadásra.

— Melyek voltak ezek közül a számunkra is a legfontosabbak?

— Mindegyik közérdekű volt, mégis kiemelném a posta helyzetéről, a távközlés privatizációjáról, a foglalkoztatásról és garanciáiról szóló előterjesztéseket, és azt, amely az állam felelősségét tárgyalta a közszolgáltatásban. Jóllehet az elfogadott dokumentumok általánosan fogalmaznak, de a szakszervezetek jól tudják őket hasznosítani. Annál is inkább, mert mindegyik tartalmazza azt, hogy a szakszervezet mit vár, mit kér, mit követel a munkáltatótól a különböző területeken.

A kongresszus elfogadta a beterjesztett dokumentumokat és úgy döntött, hogy a legközelebbi tanácskozást két év múlva Hollandiában tartja.

— Volt-e lehetőség találkozókra, új ismeretségek-re?

— Igen. Európa több szakszervezeti vezetőjével találkoztunk, beszélgettünk, a többi között a dán szakszervezet elnökével, a görögök képviselőjével, a francia érdekvédők vezetője-

vel és másokkal. Ezekből a véleményekből kiderült, hogy valamennyi kolléga várja szakszervezetünket a nemzetközi szervezetbe. Kifejezték azon reményüket, hogy az ez év októberében-novemberében, Prágában megtartandó világelnökségi ülés kedvezően bírálja el felvételi kérelmünket.

— Ha már Oslóban volt a kongresszus, megkérdezném, volt-e alkalmuk bepilantani Norvégia életébe, s ha igen, melyek voltak a főbb benyomásai?

— Nagy hatást tesz a látogatóra a főváros nyugodtsága, tisztasága, az érintetlen, védett természeti környezet, az egészséges életmód, az anyagi gazdagság látható, érzékelhető jelei. Norvégia jelenleg a világ negyedik leggazdagabb országa.

— Olaja miatt?

— Nemcsak. Hanem átgondolt gazdaságpolitikája következményeként. Megtalálták azt a fejlődési utat, amelynek alapján az egész gazdaság lendü-

letbe jöhetett és növekedésbe indulhatott.

Ott-tartózkodásunkkor tartották a Szentivánéj-ünnepségeket, s így részesei lehettünk — egy hangulatos tengeri hajókirándulás keretében is — e kedvelt ünnepségsorozatnak. Ellátogathattunk Lillenhammerbe is, a legutóbbi téli olimpia színhelyére.

— Nemrég jártak Szlovákiában is. Mit mondhatna erről a látogatásról?

— Elfogadott nemzetközi tervünknek megfelelően utaztunk július elején a szomszéd országba. A MATÁSZ-szal közös delegációnk célja az volt, hogy tájékoztatást adjunk a mi helyzetünkről és információkat szerezzünk a szlovák posta és távközlés aktuális feladatairól. Ők most kezdik az átalakulás munkálatait, ezért érdekesek voltak számunkra a magyarországi tapasztalatok. Elmondtuk azokat a tapasztalatainkat is, amelyeket az üzemi tanácsok választása során szereztünk. Ezt azért is fogadták szívesen, mert náluk erre az év végén kerül sor.

— Beszéljünk végül a legutóbbi, szófiai látogatásról.

— Ott, július 12–14-én, az IPTT programja keretében került sor — a kelet-európai szakszervezetek részvételével — egy konferencia megrendezésére. Ezen az összejövetelen valamennyi küldött a saját országának munkájáról adott tájékoztatást. A PDSZ részéről hangsúlyosan foglalkoztunk a Posta Részvénytársasággal alakulásával és azokkal a megállapodásokkal, melyeket az Rt. vezérigazgatójával kötöttünk, hosszú távú garanciaként.

Kárpáti Sándor

Furcsa dolog beköszöntőt írni egy újságba, amely idestova XXXIX. évfolyamát éli, igaz változó névvel.

A most induló — vagy tovább élő — POSTÁS DOLGOZÓ tehát csak annak újdonság, aki csupán az elmúlt pár év megjelenéseit ismeri.

Július hónaptól tehát valójában egy régi — új újságot tarthat kezében az olvasó, s reméljük, éppoly — vagy talán még nagyobb — figyelemmel várja írásainkat. Írásainkat, amelyek mostantól fogva elsődlegesen és főként a Postás-szakszervezetről s a postai dolgozók életéről, eredményeiről és problémáiról szólnak.

Reméljük, sok ezer olvasónk táborának további megelégedésére.

POSTÁS DOLGOZÓ SZERKESZTŐSÉGE

Kommentár nélkül...

Mundruczó Kornél úr részére

Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
B u d a p e s t

Tárgy: A Német Postás Szakszervezet nagygyűlése Dortmundban 1994. május 29-én és a Német Postás Szakszervezet Nemzetközi Fóruma Bonnban 1994. május 30–31-én.

Kedves Mundruczó kolléga, kedves Kornél!

Elnökünk, Kurt van Haaren nevében szívből köszönjük, hogy olyan készségesen részt vettél „A korszerű, egyetemes, közszolgálati postaszolgálatért” elnevezéssel 1994. május 30–31-én Bonnban rendezett nemzetközi fórumunkon, ahol tolmácsoltad a Magyar Postás Szakszervezet fenntartásait a Német Szövetségi Köztársaságban napirenden lévő privatizációs szándékokkal szemben.

Felszólalásod tartalmilag nagymértékben gazdagította fórumunkat, és remélhetőleg hozzájárul ahhoz, hogy különösen a postaszolgálatban legalább a feladatprivatizációt sikerüljön megakadályozni.

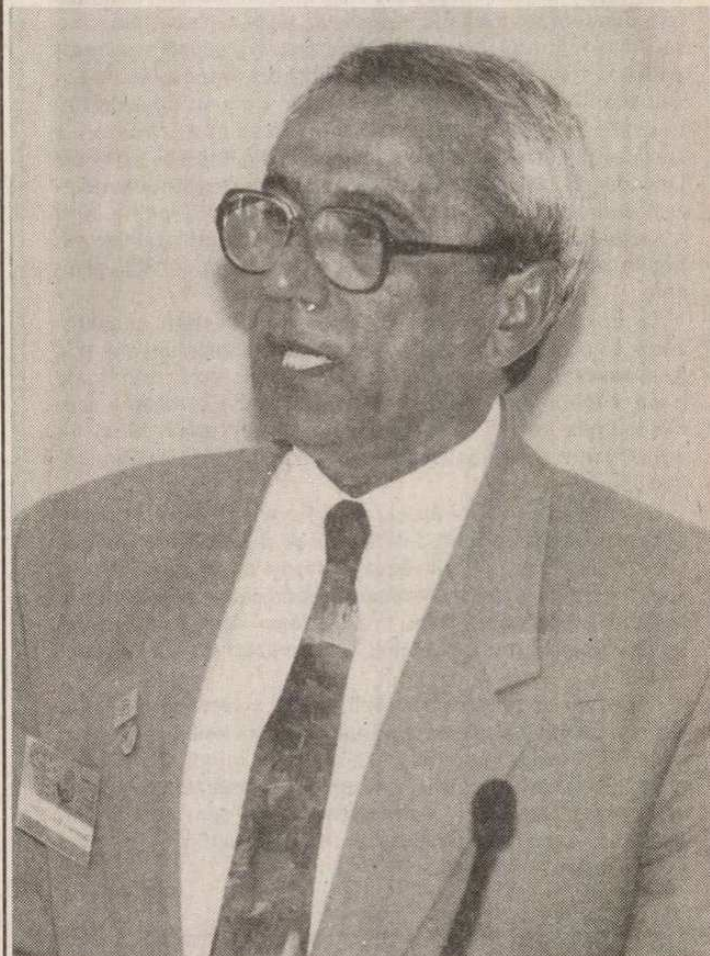
Abban a reményben, hogy kollegiális és baráti támogatásodra a jövőben is számíthatunk, maradok baráti üdvözléssel.

Frankfurt am Main, 1994. június 15.

Rolf Johanning

osztályvezető

Nemzetközi kapcsolatok osztálya
Német Postás Szakszervezet

Mundruczó Kornél felszólalása Bonnban

Tiszta érzésekkel, segítő szándékkal

Kónya Lajos országgyűlési képviselő a lakossági és a munkavállalói érdekképviseletről s a parlamenti munkáról

Mint ismeretes, Kónya Lajos, a Magyar Posta Rt. Debreceni Igazgatóságának területi szakszervezeti titkárát, a központi üzemi tanács elnökét, parlamenti képviselővé választották, aki már megkezdte és végzi ebbéli tevékenységét. Ebben az interjúban elsősorban az ember érdekel bennünket. Az, hogy miként élte meg a debreceni érdekvédő a választási győzelmet, mi motiválta, mi jellemzi érzés- és gondolatvilágát a közéleti felemelkedés folyamatában.

— Hogyan is kezdődött, mi adta az induló lökéseket?

— Az MSZOSZ Hajdú-Bihar megyei jelöltjeként kerültem az MSZP listájára, pártonkívüliként. Ebben döntő tényező volt az MSZP négyéves tevékenysége, politikálása, magatartása, stílusa, az, hogy a baloldali értékek képviselője. A szocialisták állnak a legközelebb az emberekhez, a lakossághoz, a munkavállalókhöz. Keresték, folytatták a párbeszédet, s hiszem, hogy fenn is tartják azt. De a várható, jövőbeni cselekvésük miatt is vállaltam a jelöltséget. Nem készültem politi-

kusnak, segíteni akartam, szavazatokat hozni az MSZP-nek. Tisztában vagyok azzal, sokat kell még tanulnom, fejlődnöm, nem kevés tapasztalatra van szükségem ahhoz, hogy megfeleljek egy parlamenti képviselővel szemben támasztott követelményeknek.

— Hogyan élte meg a győzelem pillanatait, milyen gondolatok támadtak, mit tapasztalt a környezetében?

— Természetesen izgalommal vártam az eredményt és nem elsősorban önmagam miatt. Hanem azért, vajon beért-e a szocialisták négyéves munkája, meg tudták-e nyerni a választók bizalmát azzal a programmal, amelyet hirdettek, elnyerték-e az emberek tetszését azzal a jövőképpel, amelyet felmutattak. Május 8-án megnyugtató — reményeimem meghaladó — válaszokat kaptam ezekre a kérdésekre. Ettől a pillanattól kezdve vált izgalmassá a második forduló, hiszen akkor dönt el, hogy az MSZP egyéni jelöltjei meg tudják-e tartani kedvező pozícióikat. A végeredmény ismert.

Amikor ténnyé vált a megválasztásom, akkor villant belém,

milyen nagy fába vágtam a fejszemet. Nem mondom, hogy megijedtem, de felerősödött bennem a választók iránti felelősségérzet. Sokat jelentett barátaim, kollégáim, ismerőseim biztatása: meg tudsz te felelni a várakozásoknak, ha nem felejtet el, honnan indultál. Sokan gratuláltak, akik őszintén örültek a sikernek, de olyanok is, akik évekig nem tűntettek ki rokonszenvükkel. Én azonban ezeket a jókívánságokat is szívesen vettem.

— Vállalta volna a képviselőiséget egy MDF dominanciájú parlamentben is, akkor, ha a korábbi kormányzó pártok győztek?

— A szocialisták oldalán akkor is vállaltam volna.

— És a jelenlegi szociálliberális koalíciót és annak programját hogyan értékeli?

— Jóllehet az MSZP nagy fölényrel győzött, egyedül is kormányt alakíthatott volna, de koalíció lett belőle a nagyobb társadalmi támogatottság miatt. Ezt én helyeselni tudom és támogatni kívánom. Azért, mert az MSZP oly módon nem elsősorban pártpolitikai érdekeket

érvényesített, hanem valós társadalmi igényeknek tett eleget, olyanoknak, amelyek kifejezésre jutottak a választópolgárok akaratában.

Ugyanakkor azt is tudom, hogy kritikus a gazdaság helyzete, ezért kemény viták várhatók a koalíción belül is. A várható szigorító, életszínvonal-csökkentő intézkedések — amelyek a gazdaság rendbetételéért, a válságmenedzselésért születtek — konfliktusforrást jelentenek. Ezek elkerülését, kedvezőtlen hatások csökkentését szolgálja a gazdasági-szociális megállapodás a szociális partnerekkel, hogy fenntartható legyen a társadalmi béke. Ez csak akkor lehet eredményes, ha ezt a gazdaság minden szereplője — a kormány, a munkavállalók, a munkaadók — elfogadják, támogatják és betartják. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy a szakszervezetek lemondanak a törvényben biztosított jogaik gyakorlásáról.

— Milyenek voltak az első impressziói a parlamentben?

(Folytatás a 2. oldalon.)

Új kormány, változó szerepek

Még az új kormány megalakulásának napján, Horn Gyula és az új miniszterek eskütetele után néhány órával a parlament elfogadta a nyugdíjasok, a baleseti nyugellátások, valamint a nyugdíjszerű szociális ellátások emeléséről szóló határozatot. Ennek alapján szeptemberben átlagosan 8 százalékos emelésre kerül sor, majd a nyugdíj-biztosítási önkormányzattal egyeztetve legkésőbb október 15-ig dönt a parlament a szeptembert megelőző időre vonatkozó egyösszegű, visszamenőleges kifizetésről.

A Nagy Sándor és Kovács Pál szocialista képviselők elterjesztésére megszülető döntésnek fenntartás nélkül örülhetnénk, ha nem tudnánk, mennyi huzavona, milyen kemény alkudozások előzték meg a határozatot. A kötéltűzés pikantériája, hogy Békesi László csak 5 százalékos emelést javasolt, mert mint mondta, a túlzott nyugdíjemelés a nyugdíjasoknak is árt, a tegnapi kormánykoalícióból ellenzékké vált képviselők pedig az azonnali, januárig visszamenőleges emelést szorgalmazták.

Ebben a tényben, ennek az ügynek a kezelésében, mint cseppben a tenger, benne vannak azok a dilemmák, ellentmondások, amelyekkel a következő négy esztendőben szembe kell néznünk. Mert sokan örültünk az MSZP győelmének, helyeseltük a szocialista-liberális koalíció létrejöttét, jó szívvél konstatáltuk az új kormány megalakulását, de érezzük, hogy a gazdasági helyzet igen nehéz, tudjuk, a koalíciós kényszerházasság kockázattal jár, csapdákat is rejtget, hiszen egymástól különböző dolgokat kell összeegyeztetni, egymásnak ellentmondó érdekeket, célokat és törekvéseket szükséges közös nevezőre hozni.

A szociálliberális kormánykoalíció szociális garanciákkal körülbástyázott piacgazdaságot akar, de — mint Horn Gyula hangsúlyozta —, nem engedheti meg azt, hogy a vadkapitalizmus jelenségei méltatlan sorsba taszítsák a társadalom többségét. Ha a szociális piacgazdaságtól — a miniszterelnök szerint — nem is várhatunk általános jólétet a ciklus végére, arra azonban kaptunk ígéretet, hogy megállítják a helyzet további rosszabbodását. Ennek érdekében a kormány visszaszorítja a korrupciót, új szellemű privatizációt kezdeményez, munkahelyeket teremt, stabilizálja a pénzügyi helyzetet, megteremti a gazdaság modernizálásának, a fellendülésnek a feltételeit.

Ez így nem is hangzik rosszul. Ám mindjárt elkomorodunk, ha az áfa és az energiaárak emelésére, a szociális kiadások csökkentésére, a bérek visszafogására és a további szigorító intézkedésekre gondolunk. Mert ez is együtt jár a liberális gazdaságpolitikával, a piacgazdaság kiépítésével. Igaz, a kormánykoalíció nem ígért. A pénzügyminiszter szerint rövid távon azért nem ígérhetnek jobb életet mindenkinek, hogy hosszú távon majd mindenkinek jobb legyen. Ez a rövid táv azonban kőeménynek ígérkezik. És mi lesz, ha nem marad tartalék a türelemhez, a belátáshoz? Tudjuk, ehhez kell az önmérsékletre kényszerítő, gazdasági, szociális megállapodás, hogy fennmaradjon a társadalmi béke.

Rendben van, de Horn Gyula programbeszédében felidézte a következő intelmeket is: a kormány vagy abba bukik bele, hogy még fedezet nélkül is teljesíti a szociális kötelezettségeket, vagy abba, hogy nem teljesíti. Reméljük, nem jönnek be ezek a jóslatok, mindazonáltal nem szabad lebecsülni az ilyesféle véleményeket. Valós dilemmákról van szó. Mert a kétféle választópolgár nem azért szavazott a szocialista pártra, hogy szűkítse a társadalmi juttatásokat, és — a törvényes előírásokkal szemben — a nyugdíjakkal kezdje a takarékoskodást, miközben milliós végkielégítéseket fizetnek ki, miközben folyik a felháborító országos pénzpocsékolás. Szocialista kormánytól a már megszerzett szociális minimum védelmét, szociális biztonságát várják az emberek. Legalábbis a szerény megélhetés biztonságát, olyat, amelyet korábban megszoktak.

Igaz, hallunk az igazságosabb köztelherviselésről. De igaz az is, hogy a bérből és fizetésből élők terheinek növelése, vagy a nyugdíjak beszorítása mindig egyszerűbb és könnyebb, mint a feketegazdaság felszámolása, a láthatatlan jövedelmek megadóztatása, az adócsalások felderítése. Az is felmerül, hogyan lehet egyszerre vállalkozásbarát politikát folytatni és igazságosabb köztelherviselést megvalósítani? Nemcsak elméleti kérdés: hogyan egyeztethető össze az individuális, a piaci szabadság és a közösség, a szolidaritás értéke, vagyis a baloldali és a liberális értékek? Ugyanis az MSZP a szabadság eszményei mellett elkötelezett demokratikus baloldali pártnak, az SZDSZ pedig mint a szolidaritás értékét magáénak valló polgári pártnak minősítette magát. Vagyis mindkét párt vállalta a másik értékét.

Ez jut kifejezésre a koalíciós megállapodásban, ez tükröződik a kormányprogramban. Ennek következményeként is szaporodnak az olyan példák, amelyek arra mutatnak, hogy a jobboldali ellenzék képviselői balról bírálják a szociálliberális koalíciót. Megváltoztak a szerepek. Most ők aggódnak a nyugdíjasokért, a munkanélküli pedagógusokért is.

Számolni kell azonban azzal is, hogy a növekvő megélhetési terhekkel együtt felerősödnek a baloldali érkező kritikuss hangok is. Nyilvánvaló, hogy a szakszervezetek sem lehetnek olyan mértékben megértőek a szociálliberális kormányzat törekvései, intézkedései iránt, hogy szembekeverüljenek a munkavállalók, a szervezett dolgozók érdekeivel.

A gazdaság minden szereplőjének, a társadalom valamennyi csoportjának és tagjának tehát jól kell értenie a jelenlegi társadalompolitikai szituációt, mindannyiunknak meg kell tanulni hajózni a zátonyokkal teli vizeken. Más megoldás nincs, mert nem válthatjuk le sem a társadalmat, sem a gazdasági helyzetet. Hajózni pedig — ahogy a szólás tartja — muszáj.

Kárpáti

Üzenet a miniszterelnöknek

Van egy barátom, aki már korábban is megfigyelte, hogy gyermekügyben — talán túlságosan is — elfogultan kötődök felnövekvő állampolgárainkhoz. Ezt észrevéve küldött el nekem egy jókora méretű küldeményt, mely az általa vezetett Magyarországi Gyermekbarát Mozgalom „Ha én lennék a miniszterelnök” pályázatának írásait tartalmazza. Félreletes és elgondolkodtató olvasmány, még akkor is, ha alkalmanként egyes írásokban érzem a pedagógus, netán a szülő „szelíd” ráhatását.

Nem mondanék olyat, amit más meg nem ért. Hallgatnék mindenre, hogy engem is megértsenek mások.

Járnám a világot, jó hírünket messze vinném.

Másokért tanulnék sokat, hogy ne csak magamban tudjam a biztosat.

Fegyvert kezembe soha nem vennék. Kezébe másnak sem adnám, még azért sem, hogy játszon vele.

Ha én lennék a miniszterelnök, akkor sem aludnék, ha mások azt hiszik rólam, hogy álmodom.

A jövőből szeretném felépíteni a jövőt.

... ahol a felnőttek a jelenben bizonytalanok, ott az emberek a múltra sem szívesen emlékeznek.

Tudnám, az emberek százezer éve elhagyták barlangjaikat. Tudnám, ennek az országnak túl sokba kerülne, ha utat akarna építeni vissza a barlangokba. Ehhez képest egy szoba-konyha össz-

komfort semmiség.

Tudnám, nemcsak felnőttnek nehéz lenni. Védennem a gyerekeket, hogy felnőve majd ők is védjék a gyerekeket.

Tudnám, milyenek a városok, milyenek a falvak. Bárhova térkép nélkül eltalálnék. És tudnám, mely étellel fogadna az is, aki vendégségemre aznap nem számított.

Tudnám, ahogy másokon is múlik, ugyanígy rajtam is, hogy ezt a szép Magyarországot ugyanúgy szeressék, mint én.

A gyerekeket többé nem bánthatná senki, mert arra gondolna, hátha az ember nemcsak egyszer gyerek.

Szeretném azt, aki szereti Magyarországot. Iránytűt adnék annak, aki itt otthonát nem találja. És enni adnék annak is, akinek még sohasem volt kanala.

A gyerekek választásának számtalan játék és barát közt. Nem irigyelnék a másikat, mert ő már járt a Kanári-szigeteken.

Tiszta érzésekkel, segítő szándékkal

(Folytatás az 1. oldalról)

— Torokszorító érzés volt átélteni az Országház kapuját és felmenni lépcsőin az ülésterembe olyan emberek, aki eddig csak turistaként láthatta ezt a nagy hagyományú, gyönyörű épületbelső. Bizsergető érzés volt, hogy én, Kónya Lajos Debrecenből itt lehetek választópolgáram bizalmából, ahol nemzetünk nagyjai képviselték a lakosság érdekét, s irányították az ország sorsát. Magával ragadott az első, alakuló ülés ünnepélyessége, a köztársasági elnök tárgyilagos, mindannyiunk felelősségére apelláló, határozatos beszéde. Olyan töltést kaptam az első élményektől, amelyek kellő erőt adnak a további munkához.

— Hogyan látja azt a — korábban sokat bírált — kérdést, hogy a szakszervezetek vezetői ott legyenek a törvényhozás padosorában?

— Valóban, már a választások előtt is vitatéma volt a szakszervezeti tisztségviselők parlamentbe kerülése, mondván, az ellenkező hivatásukkal. Ez a vita azonban eldőlt olyan értelemben, hogy tényként vált az érdekvédők jelenléte az Országgyűlésben. Ez azért fontos és előnyös, mert így lehetővé válik, hogy beleszóljanak a törvények előkészítésébe, véleményt mondjanak azok tartalmáról és — a munkavállalók érdekeit képviselve — befolyásolják a döntéseket. S ilyen módon kedvezőbb lehet a kapcsolat a szociális partnerek között, hatékonyabbá válhat az érdek egyeztetés.

— Előfordulhat-e, hogy a szakszervezeti képviselők szembekerülnek az MSZP törekvéseivel, a kormánykoalíció álláspontjaival?

— Nem kizárt ennek lehetősége, de nem törvényszerű, hogy mindez konfliktushoz, konfrontációhoz vezessen, hiszen az MSZP-frakción belül is megvannak az eltérő álláspontok kezelésének technikái. Erre

már van friss példa: a nyugdíjemelés összegének és időpontjának a vitája.

— Mint szakszervezeti tisztségviselőnek, most egyszerre kell képviselnie a lakossági és munkavállalói érdekeket, s mindezt összhangba kell hoznia törvényhozói minőségével. Nem lesz könnyű.

— Egyetérték, de úgy érzem, összeegyeztethetők a közös értékek mentén, hiszen mind a Hajdú-Bihar megyei lakossági érdekeket, mind a postás munkavállalói érdekeket meg kell jeleníteni a törvényalkotás folyamatában. Ez végül is a gyakorlatban fog kialakulni, s ezek tapasztalatairól majd később beszélgethetünk részletesebben.

— Az új, emelt szintű feladatok bizonyára megkövetelik, hogy „átrendezze önmagát”, átgondolja időbeosztását, családi életét, eldöntse, mire összpontosítsa erejét. Hol tart ebben?

— Jogos a kérdés, mert bizonyos dolgokat újra kell gondolnom ahhoz, hogy képessé váljak a megnövekedett terhek viselésére. „Kettős életet” kell élnem, hiszen Debrecenben lakom, a képviselői munkám viszont jórészt Budapesthez köt. Ez már önmagában is szigorú időbeosztást követel. A családra kevesebb időm marad, hiszen nemcsak az utazás vesz el sok időt, hanem az anyagok áttanulmányozása is, a konzultációk, a felkészülés a frakción belüli vitákra, a parlamenti képviselőre. Emellett „ki kell gazdálkodnom” azt az időmennyiséget is, melyet otthoni elfoglaltságaimra, a debreceni postás munkavállalói gondokra, a szakszervezeti feladatokra fordítok. Ez bizony aligha fér bele nyolc órába. De nem akarom magamat sajnáltatni. Jó szívvél vállaltam megbízatásaimat és örömmel végzem azokat. Ahogy tudom, s ameddig bírom.

K. S.

Adják a radiátort olcsóbban...

Megtiltanám a lövöldözést.

A tolvajoknak 7 év börtönt adnék.

A szemetet nem hagynám szétszórni.

Ne legyen öldösés.

Ne legyen lopdosás.

Ne üljön részeg ember a kocsiba.

A gyerekek, ha majd felnőttek lesznek, arra gondolnának, de jó lenne még egyszer gyermeknek lenni, ha én volnék a miniszterelnök.

Gyermekírásokból tallóztam, s igyekeztem a legjellemzőbbeket kiválasztani, hozzátéve; alkalmanként döbbenet olvastam 8—14 évesek megfogalmazásait, elvárásait.

Az esetleges szöveg- és nyelvtani hibák meghagyása nem véletlen. Meggyőződésem, itt a szerkesztőnek bármiféle korrekciót — javítást — végrehajtani bűn lett volna.

Minthogy az is mérhetetlen ostobaság lenne, ha a leírtakat elengednénk a fülünk mellett lágyan és érthetetlenül.

A fenti gondolatokat ifjú emberek fogalmazták, de fogalmazhattak volna mi is.

Gondolom, ebben maximálisan egyetértenek.

— Veégh —

Bizottság helyett operatív vezetőség

Az utóbbi évek történéseit ismerve látjuk, tudjuk; eleddig példa nélkül álló politikai-gazdasági változásokon vagyunk (leszünk) túl, s e társadalmi méretű változások a szakszervezeti mozgalom egészét is érintik. A kezdeti elbizonytalanodás után a „tisztulási jeleket” tudatában is sok még az ismeretlen tényező, számos kérdés csupán a közeli, vagy éppen távolabbi jövő adhat egyértelmű választ.

A PDSZ egyik legnagyobb taglétszámú alapszervezete a fővárosban, a Verseny utcában, a Mozgóposta Csomagfeldolgozó és Vámközfutató Üzemében található. Az itteni szakszervezeti életéről beszélgetünk Sárffy Józseffel, e munkahelyi szakszervezeti titkárával.

— A témáról véleményét nyilvánítva — kérjük — mutatkozzon be személyesen is olvasóinknak...

— Nos, magamról röviden annyit; pályakezdő fiatalként 1967-ben jöttem az MCSV-hez mozgóposta-tanulónak. Első és egyetlen munkahelyem ez az országosan ismert Verseny utcai üzem. A „Nyugati parti” tagjaként nyolc évet utaztam postavonatokon, főként Kelet-Magyarországot járva, majd különböző munkaköröket betöltve, szakszervezeti aktivistaként is tevékenykedve 1990-ben választották meg az MCSV alapszervezeti titkárává, amely megbízatásnak — tagsági bizalomnak — a legjobb tudásom szerint igyekszem megfelelni.

— Milyen a szervezetté, milyen a szakszervezeti élet a munkahelyen?

— Valamivel több mint 1200 az összdolgozói létszámunk, örvendetesen jónak mondható a szervezettség aránya, amely 80-83 százalékosra tehető — a Postai Dolgozók Szakszervezete nagy családjához tartozik alapszervezetünk is természetesen. Változó műszakbeosztással, sajátos munkaterület a

miénk. Hozzáink tartozik a Nyugati, illetve a Déli pályaudvari kirendeltség is, sok dolgozónk mozgópostavonat-utazóként, hírlaposként, helyi-távolsági járatkísérőként az országot járja, úton vannak állandóan, s ez igencsak megnehezíti a személyes kapcsolattartást, s részben a szakszervezeti munkát is.

— „Rendhagyó” a szervezeti felépítésünk. Bizottság helyett nálunk háromtagú operatív vezetőség végzi a feladatokat, amelynek rajtam kívül — Cser Istvánné, illetve Izer Jánosné a tisztségviselői. A helyi demokráciát gyakorolva a különböző munkahelyek, — területek tagságát képviselendő 28 tagú bizalmi testület a kiemelten fontos szerep, feladat. Az ő hangjuk a mérvadó, ők döntenek mindenkor valamennyi fontos témában, kérdésben. Persze e bizalmi testületi üléseket — a már említett okok miatt — nem is oly könnyű összehívni, megtartani. Jó érzéssel mondhatom; nem gátolják, éppen hogy segítik az adott területek főnökei, gazdasági vezetői az ottani bizalmi mozgását, munkáját.

— Utóbb ugyan változó súllyal, feltétellel, de a munkahelyi szakszervezeti életnek egyik sarkalatos pontja továbbra is a gazdasági, illetve szakszervezeti vezetők párbeszéd-készsége, együttműködése...

— Nos, e kapcsolatot illetően — a tagsági érdekképviseletet is gyakorolva — persze, hogy vannak viták, nézetkülönbségek közöttünk, de ebben semmi különös nincs. Tisztában vagyunk azzal, hogy mire szól „jogosítványunk”, asztalt csapdosó hangos követeléssel sem mennénk sokra. Erre nálunk egybként sincs szükség; emberi hangon szót értve, jó a kapcsolatunk a helyi gazdasági vezetéssel, postaigazgatósággal. Az egyik legfontosabb dolgot említve például kikérjük,

(Folytatás a 4. oldalon.)

Finnországi útijegyzet

Rokonok? Nem rokonok? Azonos uráli nyelvcsalád? Nem létezik finnugor nyelv?

Ez legyen a történészek, nyelvészek gondja, törjék rajta ők a fejüket. A finnek szeretik, tisztelik, felnéznek a magyar rokonra. Ők büszkéek az ősi közös származásra. Úgy tudják, azt vallják, hogy az észtek, magyarok, finnek egy család volt, azonos nyelvet beszéltek, de a történelem viharai szétszakították őket. Nyelvüket más-más hatások érték az évszázadok során, másként fejlődtek, ezért különböznek ma már.

Finnország területe 337 000 km², lakóinak száma 5 millió. Területének 70 százaléka erdő, 10 százaléka víz, 10 százaléka mezőgazdaság és 10 százaléka a lakott területek és utak.

Történelmében három korszak váltotta egymást:

- 1809-ig a svéd korszak, amikor Svédország része volt,
- 1917-ig az orosz korszak, amikor már mint finn autonómia szerepelt,
- 1920-tól független Finnország, köztársaság.

A finnek békés, nyugodt, szerény emberek. Sosem kívántak a történelem nagy színpadán szerepelni. A 30-as években nem tudott érvényesülni a fasiszta irányzat, a kommunista mozgalmat pedig törvénnyel tiltották be. A második világháború végéig a jobboldali irányított, majd a baloldal, jelenleg jobboldali kormány van hatalmon, de a nép elégedetlen. Nagyon valószínű, hogy a jövő évi választáson újra a baloldal jut kormányzásra.

Jelenleg válságát éli az ország, nagyarányú a munkanélküliség száma, kb. 20 százalék, s közülük is 150 ezerre tehető a krónikus munkanélküliek száma. A válságot a szovjet piac megszűnése okozta, mert az ipari termelés zöme oda irányult. Remélik a válságból való kiemelkedés gyors ütemét, s utána egy új korszak elé néz az ország.

Az előbb említettem a finn nép túlzott szerénységét. Egy-két példa rá. Azt hiszem, mindenki ismeri a NOKIA nevet. Ez egy közép-finnországi kisváros, ahol a háború előtt működött egy csizmadiaműhely. Innen indult fejlődésnek egy számítógéprendszer. Ma már nagyobb részt külföldi érdekeltiség, s nevük, mint ITT NOKIA vált ismertté. A hordozható telefonok egyik fajtáját a finnek dolgozták ki, mely harmadikként a legjobban elterjedt a világban, Magyarországon a Pannon GSM-mel állnak kapcsolatban. Északi-tengeren történő hajózásra alkalmas speciális hajókat terveztek és építenek.

Hogyan élnek az emberek? Jobban, mint mi. Magasabb az életszínvonal, de nem éri el a többi skandináv állam magas életnívóját. Az infláció 1,9 százalékos évente. Meg tudnak élni a fizetésükből, nem loholnak másodállás után. Kiegyensúlyozottak, törődnek magukkal. Gondot fordítanak a kapcsolódásra, s még nagyobb gondot a természet védelmére. Szemetet csak a szeméttartókban látni, s ha van egy kis szabad földterület, mely nem alkalmas mezőgazdasági művelésre, fát ültetnek, erdőt telepítenek. Nem régen számolták össze, 178 988 tő van az „ezer” tő országában. Van víz bőven. A tavak partján 3-4 km-es távolságban vannak

a tanyák, mégis természetesen veszik, hogy a szennyvizüket nem engedik bele az élő vizekbe, nem akarják szennyezni a természetet. Erdőtüzre nem is emlékeznek, mikor volt. Ha a tévé, rádió bement a tűzgyújtási tilalmat, azt mindenki betartja, s még a kertjében sem gyújt tüzet, nem dobja el a párázó cigarettacsikket, bár ezt a tisztaságszeretetük különben sem engedi meg. Egészségesen élnek, tömény italuk nincs, bort nem, csak könnyű sört isznak. Leves helyett nyers salátát esznek. Saláta és gyümölcs vagy gyümölcsital minden étkezéshez, minden mennyiségben.

A jövedelmek elosztásában nincs akkora különbség, mint nálunk. Bár ott is van „Rózsadomb”, de nincsenek nyomor-nyegedek. Szépen, tágasan élnek a családok, még a lakótelepeken is.

A szociálpolitika a baloldali kormányzás ideje alatt magas szintre emelkedett. Most egy kicsit a jobboldali kormány visszalépett, de a szakszervezetek határozott fellépése miatt nem mert nagy lépést tenni hátrafelé. Az ingyenes oktatás valóban ingyenes, mert a gyerekek a ceruzától kezdve az utazási bérletig mindent ingyen kapnak. Magas színvonalú, s ingyenes az egészségügyi ellátás. A gyerekeknevelés támogatását nagymértékű adócsökkentéssel oldják meg. Nagy jövedelműeknél elég magas az adókulcs, még sincs adócsalás, nincs feketemunka, jövedelem eltagadása.

Honnan az ismeret, az információközlési vágy? A PDSZ és a MATÁSZ részéről 10 fős szakszervezeti delegáció töltött 8 napot Finnországban, a finn Postás Szakszervezet vendégeként. A delegáció tagjai által képviselve volt az egész ország postai és távközlési dolgozói.

Helsinki repülőterén a csoportot fogadta a finn Postás Szakszervezet elnöke, az oktatási titkár és a tolmács. Az oktatásért felelős titkár és a tolmács állandó kísérlők voltak. Nagyon sokat tanultunk tőlük a sok-sok kötetlen beszélgetések során is. Kellemes útról megérkezve, rövid üdvözlés után, Helsinki 15 km-re lévő Munkásakadémiára mentünk, ahol 3 napot töltöttünk.

Ez a Munkásakadémia 70 éves múltú visszatekintő népfőiskola. Erejét az északi (skandináv) szociáldemokráciából meríti. Létrehozását a munkások oktatásának szükségessége indokolta. Most két fő oktatási vonal létezik:

- hosszabb, képzés, akár 4 éves is lehet,
- rövid tanfolyamok a hétvégéig kezdve a 4 hetesig.

Oktatnak társadalmi, nemzetközi, kulturális, művészeti tudományokat, 18 éves kortól

korhatár nélkül. Könyvtárak 30 ezer kötettel rendelkeznek.

Finnországi tartózkodásunk alatt háromnapos elméleti oktatásban vettünk részt, több üzem-, hivatallátogatáson voltunk, s volt alkalmunk találkozni sok finn postással.

Turkuban a feldolgozóüzemmel ismerkedtünk meg. Az üzem vezetője büszkén mutatta be „birodalmát”. Büszkéek is lehetnek, mert a legmodernebb számítógéprendszerrel felszerelt az üzem. A levél- és csomagküldemények felvételét, irányítását számítógép vezérli, működtetnek elektronikus postát, amely alkalmas arra, hogy a nagy feladóktól átvállalják a számlázást, postázást.

Helsinki egy éve átadott országos központi kiosztóban voltunk. Kiosztónak nemcsak az irányítási területekre való szétosztást, hanem a fiókba, a kézbesítőknek szóló anyag átadását is értik. A kézbesítők csak közönséges küldeményeket kézbesítenek, és az értesítőket a könyvelt küldeményekről. Készpénzforgalom nem létezik. Az emberek kártyával, csekkel, átutalással fizetnek. Kártyára történő készpénzfelvétel nem gond, mert minden automatából, minden bank számlájáról lehet felvételt eszközölni.

A kézbesítők kerékpáron vagy gyalogosan, kiskocsit húzva közlekednek, a csomagkézbesítők telefonnal, kis számítógéppel ellátott gépkocsival kézbesítenek, majd gyűjtést is végeznek. A szállítószolgálatuk szintén számítógép által irányított, jól megszervezett. Nagyon sok, korszerűen felszerelt (tévé, telefon, WC) autóbusszal rendelkeznek, mert személyszállítást is végeznek.

Egyik felvevő postahivatalt látogatva jöttünk rá arra, miért

néztek ránk kicsit kérdőn, amikor arra voltunk kíváncsiak, mennyit költ a posta az oktatásra. Minimálisat költ, mert a hivatalokban dolgozóknak csak azt kell megtanulni, hogy a számítógépen melyik gombot kell lenyomni egy-egy tevékenységhez. Remek programjaik vannak, s remek felvevőgépeik, melyek mindent elintéznek, még a díjlerovást is.

Voltunk egy távközlési múzeumban, melynek egyik része a jelen és jövő híradástechnikai eszközeinek a kiállítása volt. Olyan kiállítás, ahol egy kicsit „játszadózni” is lehetett. Játszadotunk a képtelefonnal, hívtuk egymást az egyik helyiségben lévő képtelefonon, a másik helyiségben lévő készüléken. Felhívtuk az egyik Rómába telepített tévékamerát, s figyeltük, milyen ott az időjárás, milyen a forgalom azon az úton. „E” (elektronikus) levelet küldtünk Turkuba, a feldolgozóba, újból megköszönve a vendéglátást. Csodálatos eszközökön játszadoztunk, melyek mind finn munkák, finn kifejezések.

Fél napot töltöttünk a Postás Szakszervezet székházában, ahol előadást hallottunk a szakszervezet munkájáról, a munkanélküli segély rendszeréről. Alapvető dolog, hogyha szakszervezeti tag válik munkanélkülivé, sokkal nagyobb segélyt kap, mint a nem tagok.

A Postás Szakszervezetnek összesen (nyugdíjasok, gyeselek, munkanélküli-járadékon lévők) 25 690 tagja van, s 104 alapszervezetben oszlanak meg.

A tagdíj, a bruttó keresetük 1,39 százaléka, melyből:

- 0,27 százalék megy a munkanélküli pénzárba,

- 0,27 százalék megy vissza az alapszervezeteknek,

- 0,135 százalékot fizetnek szövetségi tagdíjra a SAK-nak és a VTY-nak (az ottani MSZOSZ, és ha még lenne saját szövetségünk),

- 0,715 százalék marad a központban, amelyet a következőképpen használnak fel főbb témákban:

- 42,4 százalék bér és bérköltség 17 főnek a központban,

- 11,9 százalék oktatás,

- 4,2 százalék nemzetközi kapcsolatok,

- 6,9 százalék információs tevékenység,

- 7,0 százalék üzemeltetés,

- 11,0 százalék ülések költsége,

- 4,1 százalék tagság támogatása (biztosítás stb.).

Sztrájkalapra nem fizetnek, mert a korábbi években annyit összegyűjt, hogy az 2 hetes sztrájkra elegendő.

Szakszervezeti felépítésükben több eltérés van a miénkhöz képest. A Postás Szakszervezetben a fizikai állomány tartozik, a tisztviselők a Közal-kalmazotti Szakszervezetben tömörülnek. Bár már van keveredés. Az alapszervezeteknek a szabadidő hasznos, szórakoztató felhasználása a feladatuk, melyet társadalmi munkában végeznek. Az érdekvédelmi munkát a bizalmiak végzik, akik vagy egy munkahely vagy egy szolgáltatási ág választott tisztviselői. Függetlenítettek, s egy 1946-os megállapodás értelmében a szakma fizeti őket.

A munkavédelem, mint egyik fontos érdekvédelmi terület, a szakszervezet irányítása alatt áll.

Több kollektív szerződést kötnek, jelenleg 8 van érvényben. Szolgáltatási áganként kö-

tik. A bizalmiaknak a kollektív szerződés a munkaeszközük, melyet ismerniük kell, bár van, amelyik 200-300 oldalas.

A postai tevékenység 1638-ban indult meg. Az 1920-as évek elejétől a narancssárga szín a Posta színe.

A Finn Posta hasonló változásokon ment keresztül, mint a Magyar Posta. 1990-ig Postai és Távközlési Főhatóság, 1990-től állami vállalat, s 1994. január 1-jétől részvénytársaságként működik. Négy év alatt 13 ezer fővel csökkent a létszám, főként a távközlés területén.

A telefonigénylést 4 héten belül teljesítik, városokban néhány nap alatt megtörténik a bekötés. Állampolgári jog a bekapcsolási lehetőség. 100 távolsági hívásból 99 előszörre sikerrel jár.

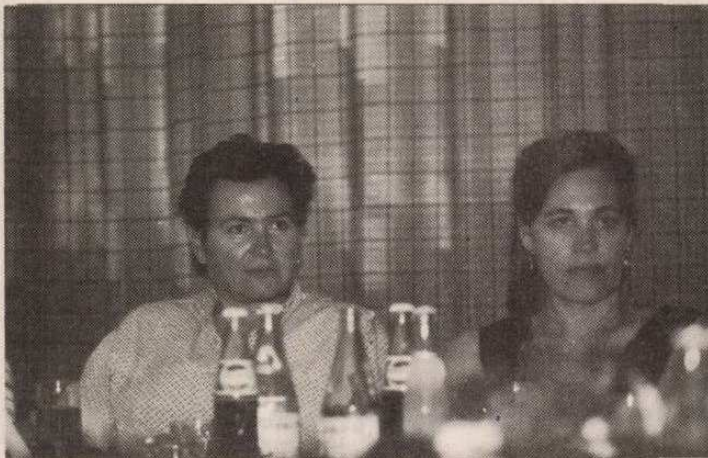
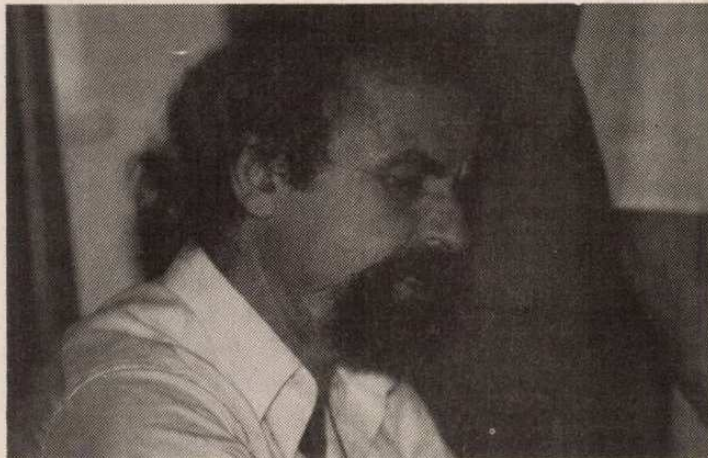
A posta a leveleket 95 százalékban kézbesíti a „B” napon még a Lappföldön is. Ezt nem csak mondják, hanem szigorú mérés alapján jött ki ez az eredmény. Pénzt, napilapot nem kézbesítenek, újságot csak címszalaggal ellátva. A posta önfinanszírozó, nyereségesen dolgozik.

Finnország elképzelhetetlen száma nélkül. Bárhová mentünk, tiszteletünkre mindenhol befűtötték a szaunát, ezért udvariasságot kellett volna visszautasítani. Kiderült, hogy ez egy csodálatos, remek dolog. Bár nem merem ajánlani mindenkinek, ha van rá lehetősége, szaunázzon.

Barátoknál, rokonoknál járunk, sokat tapasztaltunk, tanultunk. Jövőre jön a finn csoport, nagyon reméljük, ők is hatalmas élménnyel fogognak majd visszatérni hazájukba.

Dr. Kőrösi Jánosné

GÖRÖG KOLLÉGÁK SZAKSZERVEZETÜNK KÖZPONTJÁBAN

Ózdi vélemény

A betyár életben postát Magyarországon sohasem annyit, mint Ózd 1. számú hivatalát, pedig legkevesebb háromszor mentem el közvetlen közelében. Egyszerűen képtelen voltam felfogni, hogy ez egy postai épület, ráadásul a „főposta.” Pedig az, és ebből az sem számít — vagy számíthat — hogy Ózd még véletlenül sem az ország városainak jelenlegi kiemelkedő reprezentánsa. Nem, mert Ózd jelenlegi helyzetét a mély szakadékból való zuhanás jellemzi, de a postahivatal mostani állaga, romlása sem most kezdődött.

Ezért aztán Miklovics Mihály-nét, ózdi kszb-titkár —, aki mellesleg nemrégiben „a Postás Szakszervezetért” kitüntetésben részesült — sem erről kérdeztem, hanem arról, hogy mi a véleménye a PDSZ Szövetségből való kiválásáról. Érzése szerint mi ennek az előnye, vagy hátránya?

— Szerintem előnye az, hogy a postások hagyományosan mindig egy nagy családot jelentettek. S mielőtt ezt a gondolatot folytatnám, biztosan nem haragszik, ha kitekerek az újságra is.

— Tegye meg, örömmel várom.

— Érzésem szerint csodálatos dolog, amikor eljut a legkisebb postahivatalba is az újság. De van egy olyan tapasztalat, hogy a mi dolgozóink csak azt olvassák, ami a postát érinti.

— Ne haragudjon, de ennek nem örülök túlságosan...

— Biztosan igaza van, de szeretném, ha megértené, hogy mi a magunk életét szeretnénk élni, mindenféle befolyás nélkül. S ilyen szempontból az sem mellékes, hogy jobban össze lehet tartani egy szervezetet, melyhez állítom, a postai dolgozók egyértelműen ragaszkodnak. Kritikai észrevételem; ezt a felső vezetésnek is talán jobban kéne kezelni. Az újságra visszatérve pedig az a véleményem, hogy a cikkeket közelebb kéne hozni a gyakorlathoz.

— Mire gondol?

— Például arra, hogy csak az én életemben mennyi izgalmas dolog történt.

— Ez az Ön ügye, de gondoljon arra is, hogy hány ilyen iz-

galmas történet lappang ország-szerte. Miért nem írják le? Az újság mindenre nyitott, a szerkesztőség várja írásait. Tudja milyen egyszerű lenne az életem, ha havonta előtérnek beszámolókkal?

— Én arra gondolok, hogy lehetne írni a kézbesítőkről, csomagkihordókról...

— Valóban. Erre született az Országjárás-sorozat, de hogy egyszerre mindenütt, nem túlzott elvárás ez?

— Ezt maga tudja. Egy biztos; amikor kollégáimnak mondtam, hogy Ön jön és amit majd írni fog, az az Országjárás-sorozatban fog megjelenni, pontosan tudták, hogy ebben a rovatban miről esik szó.

— Arra is gondoltak, hogy megkérdezem őket, hogyan lehet egy ilyen lepusztult hivatalban dolgozni?

— Talán erre is gondoltak, de Ön erről nem kérdezett.

— Valószínűleg azért, mert szemérmes vagyok.

— Akkor elmondom, hogy Doros vezérigazgató szaktárs ígérete szerint hamarosan sör kerül egy új hivatal építésére.

— Ami elkezdődik akkor, amikor, s ha ez felépül Ön már nem egy ilyen egérkelyuszerű helyiségben fog velem beszélgetni...

— Vélhetően ott már nem, mert addigra nyugdíjas leszek.

— Lehet, hogy én is, de ezért még bízhatunk...

— Én egész életemben optimista voltam...

— Na látja, én is... S megfogadom tanácsait, azaz a jövőben... de ezt már hadd ne fogalmazzam meg; a hogyan maradjon a jövő titka...

Jó néha eltévedni

Az ember életében vannak olyan tévedések, amikor a helyett, hogy a célállomást jelző táblánál balra fordulna, elbambulva nyilegyenesen halad tovább. Így jutottam én a Heves megyei Istenmezeje nevű faluba és isten bizony, nem bántam meg. Nem, mert gazdagabb lettem egy legendával, megismertem az iciri-piciri postát, benne egy hivatalvezető aszszonyt és beosztottját, aki édesanyját tisztelheti főnökében. Istenmezejét amúgy hívhatnánk a Jóisten kertjének, vagy az Isten jókedvében teremtett falucskájának is, de ez a Magyar Posta Rt. szempontjából teljesen lényegtelen. Ami talán említésre méltó, az az, hogy a falu nem az Isten háta mögötti kategóriába tartozik, mert telefonon bármikor érintkezésbe léphet az országgal, lévén az országos távhívás egyik állomása.

S akkor most a falu legendájáról.

A falucskába érkezőket egy furcsa geodéziai képződmény fogadja. Olyan, mint egy szőlőhegy, de nincs rajta egy szál szőlőtőke sem, kopasz és sivár, alatta viszont pincék sokasága.

A legenda szerint valamikor itt csodálatos szőlőskertek voltak, eladdig, míg egy fiatalasszony — szomját oltandó — pár deci bort nem kért a hegyet birtokló szőlősgazdától. Ő ezt megtagadta, mire a fiatalasszony mérgeiben megátkozta gazduram viruló tulajdonát.

S láss csodát; a hegy kopár körüneteggé változott.

Ma is ilyen, de hogy a legendákban hinni lehessen, a mókás formátumú hegyoldalban most is felfedezhetők az „egykori” szőlőtelepítés minden szőlősgazda által ismert jellegzetes formái. Amik nyilvánvalóan a természet utókorunkra maradt vicces játéka.

Entschuldigung

Utólagosan is megkövetem — azaz elnézést kérek tőle — Balatonföldvár postahivatalának azon felvevő asszonyát, kinek munkájába teljesen reflexszerűen beleszóltam. Mondhatnám úgy is; belepofáztam.

Az történt ugyanis, hogy egy német állampolgárságú hölgy pörgő nyelven kérdezett valamit, s mielőtt a felvevő asszony válaszolt volna, ott állva, kérdését lefordítottam szép magyar nyelvünkre. Mire ő minden indulat vagy sértődés nélkül rám nézett, s azt mondta: „értem én is”, és a feltett kérdésre tökéletes választ adott, természetesen németül.

Erre mondják azt, hogy égtem, mint a Reichstag, de utólag belegondolva büszkeség töltött el, hogy postai kollégánóm anyanyelvén túl más nyelven is beszélt, még akkor is, ha mindez egy külföldiek által sűrűn látogatott hivatalban történt, ahol alapkövetelmény az idegen nyelv tudása, s bár így lenne mindenhol.

Balatonföldvár hivatalában tehát tudnak „idegenül”, s arról már igazán nem ók tehetnek, hogy úgy tűnik, ezt nem sűrűn gyakorolhatják, mert a várt — vagy remélt — külföldi turista egyelőre máshol sütteti tiszteletre méltó pocakját. Így aztán maradtunk mi, belföldiek, igaz mi sem egymás sarkára taposva. De szép és csodálatos anyanyelvünk gyakorlására talán ez is elég.

Veégh Ádám

A bélyeg bal felső sarkába ragassza a borítékot

(RÁK BÉLA RAJZA)

GYEREKEK BOGLÁRON

Lezajlott az „első menet” a boglári gyermeküdülőben. Ennek tanulságairól kérdeztük a legilletékesebbeket, a csokibarnára sült srácokat. Véleményüket augusztusi számunkban olvashatják.

Bizottság helyett operatív vezetőség

(Folytatás a 2. oldalról.)

igenis szavunk van a bérfejlesztések idején, hozzátéve; a különböző területek, munkahelyek elosztása — s nem személyre szóló dolgozói „lebontása” dolgában. A dolgozói béremelés, jutalmazás teendője legyen egyértelműen az adott terület gazdasági vezetőjének a feladata.

— Az üzemi szakszervezeti élet egyéb történései, eseményei?

— Hosszabb kihagyás után ismét beindult az üzemi életet az MCSV-n, s hogy ez így történt, nos ebben nekünk is részünk volt... Egyre növekvő feladatot jelent számunkra a szociális segélyeknek — juttatásoknak a beosztása, elosztása. A munkaruházattal kapcsolatosan is sok a dolgozói kérdés, kérdés. Még ennél is többet foglalkoztat a posta változóban lévő jelene, „jövő alakulása”, s ezen belül is szűkebb munkahelyünknek a sorsa. Mindezek mellett a tagdíjfizetéssel kapcsolatosan is több kérdés fogalmazódik meg. A csomagküldő szolgáltatást jelentő növekvő feladatokkal kapcsolatosan is vannak, lesznek máshol sütteti tiszteletre méltó pocakját. Így aztán maradtunk mi, belföldiek, igaz mi sem egymás sarkára taposva. De szép és csodálatos anyanyelvünk gyakorlására talán ez is elég.

— Ön többször is szólt a szakszervezet szociális „érzékenységről”, feladatáról. Ennek szép helyi példáiról is hallottunk...

— Való igaz, hogy különböző címen mind többen keresik fel az üzemi szakszervezetet, kérnek segítyt, juttatást, támogatást... Rendszeresen tartunk „akciókat”, ennek keretében hagymát, burgonyát, almát, kozmetikumot, s más élelmiszer-, és egyéb termékfelosztást árúsítottunk dolgozóinknak, a kiskereskedelmi árnál olcsóbban, itt helyben. S most először 1993 decemberében — a befizetett tagdíjak összegének egy részéből ajándéksomagokkal leptük meg a területünkön dolgozó szakszervezeti tagjainkat. Hagymányt teremtve ezt a gyakorlatot folytatni szeretnénk a jövőben is.

— A szakszervezet nevével (is) jelzett közösségi és sportélet?

— Egyebek mellett minden évben megtartjuk nyugdíjas dolgozóink találkozóját, vendéglátását, kedvelt művészek szereplésével. Tagságunk részére hajókirándulást szervezünk Esztergomba, aktivistáink közül a legdolgosabbak buszki-
rándulásra mennek az ország egy szép tájegységére... A nehezítő körülmények ellenére is meglehetősen színes a munkatennivalóink bőven, s itt az üdülési főszezon, megannyi teendővel...

Jandó István

NYÁRI VIGASSÁGOK

Hogyan és miként menjünk nyaralni?

„Természetesen” saját autót, s ha az nincs, vonattal. Esetleg autóbusszal, de az utóbbi oly macerás, hogy szinte számításba sem jöhet. Lehet még a szomszéd, testvér, anyós, após autójával is, de ez olyan későbbi utóhatások sorozatát indíthatja el, melyet igen kockázatos megkísérelni.

Akkor első nekifutásra maradjunk a saját autónál. Persze ez esetben is szelektálni kell, mert nem mindegy, hogy a járgány Trabant, Lada, netán távolnyugati csodalény. És az sem, hogy kedves feleségünkön kívül, hány darab apróságát — értsd gyermek — viszünk magunkkal. Természetesen itt is szelektálni kell, mert az alig 3 éves Jolánka elvileg sokkal több ruhácskát igényel, mint a 15 éves kamasz Lajos, ki a csomagoláskor méla undorral lők két gatyát, két trikót a közös bőröndbe, aztán később a helyszínen veri ki a balhét: „nekem csak ezt hozták?” Na igen, és ekkor történik az a tervezett családi költségvetést alapjában felrúgó akció, mely Lajoska ruháit egy-két-három elképesztő feliratú trikóval egészíti ki. Olyan trikóval, mely az első mosás után szélteben Makótól Jeruzsálemig ér, hosszában pedig nyaktól mellközépig. Pech... Jolánka amúgy jól elvan egyszál bugyeszban, és csak akkor üvölt, ha nem veszik meg számára azt a háromszínű vizigéppisztolyt, mellyel a szomszéd bácsit legszebb délutáni álmában jó adag spriccnivel nem lőheti fejbe.

A történet innentől kezdve pokoli módon felgyorsul, mert az édes álmából felriadó szomszéd bácsi reflexszerűen foghagymagirizden billenti Jolánkát, aki erre úgy kezd visítani, mint Jánoska, akinek apukája nem vett se vizigéppisztolyt, se Schöller fagyaltot. Teszi mindaddig, míg anyukája a színlhelyre nem ér, és „vén hülye” szavakkal nem minősíti az amúgy kb. 5 unokával nyaraló világbékeje nagypapát; a szomszéd bácsit.

Félóra múlva Jolánka együtt homokozik a szomszéd bácsi legkisebb unokájával, majd kézenfogva sétálnak az üdülő előtt ringatózó hattyúkat megétni szikkadt töpörtyűvel.

Két hét után a szomszéd bácsi címet cserél Jolánka szülei, lágyan megcsókolják egymást... És vélhetően a bűdös életben sohasem találkoznak.

* * *

Érkezzünk vasúttal. Lehetőleg négy bőrönddel, és kábé 18

szatyorral. Ez utóbbiban kedves neijünk „jaj még ezt is bepakolom” életbe vágóan fontos kelleivel. Ebben általában olyanok vannak, mint öt guriga WC-papír, 5 tasak szódabikarbóna — nehogy égjen a bele a teremtés koronájának 3 féldecit után —, mosópor, legkevesebb két doboz pohárkészlet, kés, villa, kanál. Sőt nagykés, kiskés, több rend konyharuha.

Leszállás a célállomáson.

Kisebb-nagyobb lökdösődések után a beutalt család szilárd talajra lép, s a család fő körbetekint, mint ama Kolumbusz, aki felfedezte Amerikát. A baj csak az, hogy Kolumbusz-

lapától egy féltepsi rakottkelkáposztát...

* * *

Érkezzünk nyugati gépkocsival.

Lehetőleg a főbejáratához, úgy, hogy mellettünk egy lélek se be, se ki. Laza mozdulatokkal vonuljunk a recepcióhoz, arckunkon méla undorral. Az autókulcsainak látványos csörgetése ajánlott! Vonuljunk szobánkba, úgy, hogy a már ottlévő szomszéd köszönését enyhe főbőlintással vegyük tudomásul. Időben pakoljunk ki, és gondos tervezés után helyez-

nek éppoly kevés fogalma volt, hogy hol van és merre induljon, mind a feleséggel és mondjuk két gyermekkel „megáldott” beutalt hősünknek. Mit tehet ilyenkor? Nyilvánvalóan kérdez. „Tessék mondani?” kérdi az első útjába kerülőt. Mire a válasz: Danke firmál freude, ich bin Steffen... „Én meg Béla az anyád ne sirasson”, és az esetek 80 százalékában ellenkező irányba indul, mint ahova igyekszik.

Megérkezve kipakol és két napig azon dühöng, hogy az otthon hagyott 19-ik szatyorban maradt az összes fogkefe, a borotvahab, a sör- és konzervnyitó, s mindkét gyerek fél pár papucs. Viszont megvan a borotvakészlet — penge nélkül —, a fogmosó pohár, a fogkrém és az otthon maradt nagymama újrálöltési bizonyítványa, amit külföldben 20 éve keresnek. Egy hét után fellázad a „sivár és pocsek” ellátás ellen, majd hazatérve elcsodálkozik azon, hogy nem fér be otthonhagyott nadrágjába. S azon is, hogy csemetéi szeptember tájt egy az üdüléskor evett ételt követelnek, nevezetesen valami olyasfélét; amiben van káposzta, rizs, meg hús is. „Ilyen étel nincs is” — mondja, s októberben két laza fröccs közben be-

zük el 2x3 méteres felfújható gumicsónakunkat, gyermekünk Beethoven-dallamokat játszó billijét, a hordozható tévét, és ne vágjuk kupán szegény nejünket, aki az ablak mellett szeretne aludni, mert még ő sem tudja milyen bogár szeretett rohamban lesz része.

Már második nap az üdülő egyetlen Balatonba vezető lépcsőjéig eljutunk le minden holminkat — papucskot, gumimatraccot, hintaszék, hintaágy — s ne csodálkozzunk, ha egyesek felmenőinkre tesznek félreérthetetlen célzásokat.

S azon se, ha az étteremben a felszolgáló személyzet hideg gyümölcsleves helyett forró ragulevest önt az ölkünkbe, s azon se, ha marhapörkölt helyett, diós tésztát kapunk. Természetesen teljesen véletlenül, mert a rossz szándékot feltételezni még véletlenül sem illik.

S azon se, ha gyermekeink újdonsült barátai révén ülhetünk le zsugázni — netán sörozni — a Trabanttal érkezett családapával.

Talán éppúgy, mint gyermekeink otthon az oviban, suliban. Épp úgy, mert ezek a harmatos lelkű kisemberek — hacsak nem rontjuk el őket — fütyülnek mindenre. Ők „csak” játszanak, lubickolnak szeretnének.

Uram bocsá' mi nem?

Veégh Ádám

Dixie-ország

Van egy olyan teória, mely szerint a töltött káposzta attól jobb, minél többször melegítik fel. Van aztán olyan hirdített vélemény is, mely szerint megszünt szerelmi kapcsolatokat kár újfent felfrissengetni, mert abból jó bizony nem származik.

Egy valamiben viszont senki sem vitatkozik, ez pedig az; hogy az igazán jó bornak érlelési idő kell, és csöppet sem árt, ha nem rögvést és azonnal a pohárba öntögetjük.

Mindeme „magvas” gondolatok akkor jutottak eszembe, mikor a Benkó Dixieland Band — magyarra fordítva: Benkó Dixie-ország együttes — banda(?) — Benczúr-kerti esték koncertjét hallgattam. Igaz

nem véletlenül, mert ha van „őbor” együttes hazánkban, ok aztán igazán azok. S azt már szinte „szégyen” leírni, hogy legjobb tudomásom szerint 1958 óta „érlelődnek”, és ez a rossznyelvek szerint még egy házasságban is sok. Persze már akinek...

Egy biztos: ok azok, akik az elmúlt sok-sok év után mindig tudtak valamiféle új figurát ki-

találni, anélkül, hogy alapstílusukat megváltoztatták volna. S hogy ez mi, arra nagyon nehéz válaszolni. Illetve talán mégis egyszerű: nagyon szeretik, amit csinálnak. Mi meg őket, és innentől kezdve egy olyan kétoldalú háromszög jön létre, amely képtelenség, de ebben az esetben mégis létezik.

Dresch

Három estén át muzsikált Dresch Mihály és együttese a Benczúr-kertben, a „Jazz esték” sorozat keretében az úgynevezett „vajtűfűlű” közönség érdeklődésétől kísérve.

Műsorukat meghallgatva nem létező kalapomat is leemelve tudok csak gratulálni a művelődési központ munkatársainak, akik ezt az együttest szerződtették és számukra fellépési lehetőséget biztosítottak. Dresch Mihály és társulatának zenéje semmiképpen sem a könnyen „emészthető” jazz zenei

irányzatok közé tartozik, de aki ezt igényli, annak tökéletes kielégülést jelent.

S ha arra gondolok, hogy a Postás Művelődési Központ immár több éve milyen széles

palettát kínál az igazi kulturális csemegéket kívánóknak, műsoraikat, rendezvényeiket nyugodt lelkiismerettel ajánlom mindenkinek.

Dobtunk, húztunk, elfáradtunk

Az előrelátók gumicsizmában, esőkabátban, hatalmas hátizsákkal jelentek meg június 11-én, az immár hagyományosnak számító helyközis szervezésű mátrakeresztesi túrán, hogy a többnapos eső áztatta hegyoldalon sétával, beszélgetéssel, a gyerekek játékkal eltöltsenek egy kellemes napot a Mátra északi hegyoldalában. A túravezetők figyelmeztetésére a közel háromszáz résztvevőből csak pár tucat mindenre elszánt túrázó vágott neki a nyolc kilométeres távnak, hogy a végén sártengerrel, pocsolókkal, izomlással megküzdve beálljon az önfeledten játszó gyerekek népes csapatába kötelel húzni, hulahopp-karikázni, kosárba dobni, focizni és a nem létező medencében hangos biztatás mellett fahalakat kifogni.

A konyhások jelentése alapján mindenki jól érezhette magát, mert elfogyott a dupla létszámmal tervezett disznótoros és az italmennyiség is.

Kerekes Sándor

Postai és Távközlési Művelődési Alapítvány Erkel Ferenc Zeneiskola

A zeneiskola az 1994/95-ös tanévben az alábbi szakokra hirdet felvételt:

Klasszikus tanszak: zongora, gitár, ének, énekkorrepetíció.

Kiegészítő szak: szolfézs, zeneirodalom, hangszeres előképzet (6 éves kortól).

Jazz tanszak: zongora, gitár, nagybőgő, basszusgitár, szaxofon, klarinét, dob, ének, jazz-pop, jazz-rock

(zongora, gitár, szaxofon, dob).

Kiegészítő szak: elmélet, zeneirodalom, zenekari gyakorlat.

Tandíj egy hónapra: — klasszikus szakon 800 Ft,

— klasszikus énekkorrepetíció 450 Ft,

— szolfézs (nem alapítványiak részére) 500 Ft,

— jazz szakon 1350 Ft.

Beiratkozási díj: 150 Ft.

A postai, távközlési, műsorszóró vállalatok dolgozóinak és az önálló keresetel nem rendelkezők gyermekeinek mind a két tanszakon 30 százalékos tandíj-kedvezményt biztosítunk. A szolfézs számukra ingyenes.

Felvilágosítás: 1994. augusztus 22-től, munkanapokon 10–18 óráig. (Bp. VI., Benczúr u. 27. Tel.: 122-8483.)

Nyugdíjas-találkozó a Postás Művelődési Központban

Helyszín: a Benczúr utcai Postás Művelődési Központ pompás díszterme. A szépen terített asztalokon finom falatok; szendvics, sokféle sütemény — valamennyit a művelődési központ nyugdíjasklubjának asszonyai készítettek —, egy-egy üveg bor, üdítőital, ásványvíz. Izgatott készülődés, várakozás... S a találkozásul meghirdetett időpontra, délután három órára, minden hely gazdára talál, benépesül a díszterem kedves vendégekkel. Fővárosbeli, s az ország különböző tájegységeiből érkező postás-, illetve az e családokat jelentő testvércégek nyugdíjasai találkoznak egymással, töltnek el hangulatosan kellemes néhány órát ma délután.

Kórosi Jolán, a művelődési központ munkatársa, valamint Rákóczi Margit, a fővárosi postás nyugdíjasklub vezetője köszöntik a megjelenteket, házigazdához méltó igyekezettel teszik dolgukat, mindvégig fáradhatatlanul, kedvesen...

* * *

Az asztalokon a „nyugdíjasinduló” szövegét tartalmazó díszes keretű papírlapok.

— ...arra kérem kedves vendégeinket, énekeljék el együtt nyugdíjasindulónkat! — jököra derűtséget szerezve a nagyszámú közönségnek Kórosi Jolán.

S egy ismert nótá dallamait idézve együtt éneklék a résztvevők az indulót:

„Elszaladtak az évek felettünk,
Csendes szívvel nyugdíjasok lettünk.
Felnevelve gyereket, családot,
Nyugdíjasként éljük a világot...”

S az első versszakot a többi követi. A jól sikerült együtt éneklés után mutatkoznak be a nyugdíjasklubok. A sort Kecskemét nyitja. Salgó György ottani klubvezető:

— Múltunkat, életkorunkat tekintve szinte bizonyos, mi vagyunk az egyik legifjabb klub, éppen egy évvel ezelőtt alakultunk. Nyugdíjasainkat összefogva, szétszórt településekkel, nagy területről van szó, s ez kis mértékben megnehezíti dolgunkat. Am ettől függetlenül is, jól megvagyunk, több közös programunk, kirándulásunk volt már eddig is. Ellátogatunk Bajára, jártunk a Tisza-parton, Tóserdőn, nagy-szerűen sikerült a kétnapos baranyai kirándulásunk.

A gyöngyösi postás nyugdíjasklub vezetője, Botár Béla mondja:

— Immár tízéves múltat tekinthetünk vissza. A környező kistelepülésekkel is jó kapcsolatokat kiépítve 70 a nyugdíjaslétszámunk. Felsorolni is hosszú lenne, hogy hol, merre jártunk, mi is történt velünk a tíz év alatt — történeteket idézve, sorolva lelkesedése kicsit alábbhagy. — E pillanatban nincs saját helyünk, helyiségünk, nem tudunk hol összejönni, találkozni, s ez gondot jelent számunkra...

* * *

Bari Bernátné, a miskolci nyugdíjasklub vezetője:

— 1980-ban alakult klubunk, s ma már 180-an vagyunk. Vezetőségünk összeállította munkaterv szerint dolgozunk, klub-programunkat valamennyi nyugdíjasunk megkapja. Figyelmet fordítva nem feledkezünk meg a beteg, otthonról kimoz-

dulni nem tudó idős tagjainkról sem.

Bariné hosszan sorolja a klub-programokat, a nyugdíjasok kedvére való sokféle műsort, rendezvényt, kirándulást. A klubvezető fontosnak tartva megjegyzi:

— Az egyéni gondokra, panaszkokra is odafigyelve, igyekszünk segíteni a hozzánk fordulóknak, többnyire sikerrel. A miskolci szociális otthonok-beli postás nyugdíjas társainkat is meglátogatjuk olykor-olykor, illetve szomorú kétéltességként virágot, koszorút elhelyezve veszünk részt egykori klubtagunk végső búcsúztatásán, temetésén...

A délután folyamán szóhoz

jutott persze a többi klub is. Kalocsáról Csóti László; Egerből Rátkai Ferencné mutatta be az ottani klubot, míg a fővárosi postás nyugdíjasklub életét videofilm „látni” is lehetett.

Egy-egy nyugdíjas lépett a „pódiumra”, verset, prózát mondva derűs, olykor kacagtató percekert szerezve a hálás közönségnek. A kalocsai Tóth István, az e-tájegységre jellemző izés beszéddel, érezhető tájszó-lással adta elő a maga írta „Londonyországból” járt hazánkfiá élménybeszámolóját, perlekedő

tek horgászni is. Nyugdíjasként sincs időm unatkozni.

A kalocsai asztaltársaság tagja a már említett Tóth István, aki saját írásait mondta el nagy tet-szést aratva.

— Honnan az írás szeretete? — Hamiskásan felnevet, felesé-gére néz:

— Nagyon régi kedvtelésről van szó... 1942-ben vonultam be katonának..., háború..., fogság... Akkor és ott kaptam kedvet az íráshoz, egyik-másik versem újságban is megjelent annak idején.

A feleség udvariasan közbe-szól:

— Pista, ne feledd: milyen szép verseket írtál a frontról ha-za!... Írásaidnak záró sora min-

dig a féltésé, aggódásé volt: „Istenem, az otthoniakat csak baj ne érje...”

Magda asszony elrészékenyül-ve hozzátézi még:

— Pedig nem is annyira mi, valójában te voltál reménytelen-ül nehéz helyzetben, tőlünk távol, a háború poklában...

— Hol dolgozott korábban? — kérdezzük ismét a férjet.

— „Drótos” voltam, azaz te-lefonvonalakat építettünk, sze-reltünk. Első és egyetlen hely-lyem volt a posta, a szegedi postaigazgatósághoz tartoz-tam, ott dolgoztam egy életem-át, nyugdíjba vonulásomig...

* * *

Az egri postás nyugdíjasklub vezetője Rátkai Ferencné, kezében vaskos album, benne sok-sok fénykép, „relikvia”, gyöngy-betűkkel írott sorok, oldalak a klubélet történetét megörökí-tendő.

— Ez már a harmadik „kö-tet”, igaz, rövidesen betelik ez is... — újságolja Rátkainé, aki a klubról beszélne legszívese-ben most is. Kérdésünkre hallva meg is lepődik kisé.

— Ön hol dolgozott koráb-ban, hogyan lett postás?

— En már 8 éves koromban postásokdtam...

— jököra megkezdésünket látva azon-mód magyarázattal is szolgál. — Gyerekként a mátrabeli Do-moszlód, az ottani postamester-séget ellátó rokonnál nyaraltam, kaptam kedvet a „postásság-hoz”, képeslapokat árusítottam nagy örömmel.

— Ám, hogy „igazi” postás legyen, mégiscsak éveknek kellett elteltie...

— A pütnoki szülőhelyről —

apám munkahelyéhez igazodva — családotul Miskolcra költöz-tünk. Újdonsült érettségizett lányként járva a város utcáit, lá-tom a 4-es számú postahivatal ablakában: „fiatal, érettségizett személyt, postakiadónak felve-szünk”, 1941-et írtunk akkor. Je-lentkeztem, s felvettek. Igyeke-zettel tanultam, tanfolyam, s rö-vid gyakorlati idő után a diós-győri postahivatalba kerültem, majd a miskolci évek után kö-vetkezett Eger; az ottani 1-es számú postahivatalban évtize-deket „húztam” le, innen men-tem nyugdíjba is.

— S közben...?

— ...férjhez mentem, két fiúgyermekem született — sza-badkozva, pironkodva mondja —, pártönkiviléként, 1958-tól (meghosszabbított ciklus éve-i-ben) a térség országgyűlési képviselője is voltam.

— Most mint nyugdíjas?

— „Postaközelben” vagyok továbbra is, életem el sem tu-dom képzelni másként. Naponta benézek az egri hivatalba és nagy örömmel szolgál, hogy a tisztas mulat magának tudó egri postás nyugdíjasklub veze-tője lehetek...

* * *

A fővárosiak egyik nyugdíjas asztaltársasága.

— A kedélyes beszélgetést szabad néhány percig zavarni? — fordulunk az asztal mellett ülők férfi tagjához, Győre Lászlóhoz.

— Természetesen! Szó sincs zavarásról... — így a megszólí-tott, aki egy hosszú, dolgos élet-utat felelevenítve meséli:

— 1945-ben autószerelői szakmát tanulva kerültem a posta Egressy úti járműtelepére. E szakmát gyakorolva, joga-sítványt is megszerezve később, gépkocsivezetőként dolgoztam az akkori VI-os garázsban jó ideig még.

— Hallottuk, e munkahelyről ment nyugdíjba is...

— Igen. Szakmai tanfolya-mok — s az autóközlekedési technikum elvégzése után 1975-től normatechnológusként dolgoztam 1988-ig, nyugdíjazá-somig. „Tanonc”-éveket is szá-molva 43 évet töltöttem el, dol-goztam egyetlen helyen, az Eg-ressy úti járműtelepen.

— Mennyi nyugdíjat kapott akkor?

— 6300 forintot — válaszolja, s kissé borúsra fordul a hangja —, ha csak három hónapot „rá-húzó”, tovább maradok még, nos, a hűségjutalomra jogosulva az említettél jelentősen ma-gasabb összeggel mehettem volna nyugdíjba. Minderről sajnos későn szereztem tudomást.

A mellette ülő feleségére néz, szelid hangon folytatja:

— A kezdeti összeg valami-vel több mint duplájára emelke-dett időközben, nyugdíjas a fe-lelőségem is. Megvagyunk... S a kapcsolat sem szakadt meg az egykori munkahellyel, tájéko-zódva a cég történetéről, meg-kapom a postás újságot, eljárak a járműtelepi nyugdíjas-találkó-zókra, s tagjai vagyunk a Postás Művelődési Központ nyugdíjas-klubjának is.

Jandó István

Az „Életer az éveknek”-díjat és oklevelet kapott a Nyugdíjasklubok és Idősek Országos Szövetségének ünnepségén: Horváth Mihály, a szekszárdi nyugdíjasklub vezetője. A kitüntetéshez szívből gratulálunk!

— Szerkesztőség —

Utazzunk együtt!

(Kiránduláselőzetes)

A nyári szabadságok végeztével folytatjuk kirándulásorozatunkat. Reméljük, hogy jól kipi-henték magukat és friss erővel vágnak neki tervezett program-jaiknak.

Az alábbi kirándulásokat ajánljuk szíves figyelmükbe!

Korponai dombvidék

Augusztus végén a Mikszáth-és Madách-emlékeket is őrző Korponai dombvidékre látogatunk. Augusztus 27-én (szombat) 6.30 órakor kelünk útra egy-napos kirándulásunkra, a Postás Művelődési Központ elől.

A nap folyamán felkeressük Plastovcét (Palást), ahol a híres Palásty-kastély néprajzi gyűjteményét tekintjük meg.

Továbbhaladva a Balassák egykori várába és kastélyába, Modry Kamenbe (Kékkő) látogatunk, melynek egy részében ma az Állami Levéltár található.

Sklabinán (Szkalabonya) a Mikszáth-emléksobát keressük fel, Dolna Strehován (Alsósztregova) a hajdani Madách-kastélyba látogatunk, melyet halálának 100. évfordulóján, 1974-ben irodalmi múzeumnak rendeztek be.

Halicon az egykori Forgách-kastélyt tekintjük meg. Hajdan Nógrád egyik legformásabb kastélya volt. A háború pusztítá-sait követően 1965-ben renovál-ták, ma múzeum és szociális otthon.

Utunk Divinbe (Dévény) vezet tovább, mely még ma is híres fazekasairól. Várát a tatárjárás után építették, hosszú időn át végvár volt. Később I. Lipót császár egyik tábornoka 1674-ben leromboltatta vár alatti kastá-lyával együtt. Ma már csak rom-jai láthatók.

Zvolenban (Zólyom), ebben a 30 000 lakosú, Garam kanyarula-tában fekvő kisvárosban a bel-városi séta során megtekintjük a Szent Erzsébet-templomot, a reneszánsz városkáját és a ba-rokk evangélikus templomot, valamint legnagyobb neveze-tességét, az 1350 körül, gótikus stílusban épült várat, amely a XV. század közepén húsz évig Jiskra huszita uralmának köz-pontja volt. E vár falai között tölt-tette gyermekkorát Balassi Bá-lint. Egy ideig — Bethlen Gábor uralkodása idején — itt őrizték a magyar királyi koronát is.

1960-ban történt helyreállítá-sa után, ma múzeum található benne.

Utunk végeztével a dombvi-dék névadó helyére, Krupina (Korpona) városába látogatunk, ahol központjainak, főterének nevezetességeit tekintjük meg. Ha időnk engedi, elmegyünk a Vartovkára, magyar nevén Tarisznya Várba, mely török elleni

őrtoronyként 1564-ben épült a várossal szemben magasodó dombon, ahonnan szép kilátás fogad bennünket.

Kirándulásunkat Parassapusztán, a Szurdok vendéglő-ben elfogyasztott vacsorával zárjuk.

Részvételi díj: 1500 Ft + kb. 100 Kcs költőpénz (múzeumi belépőkre).

Burgenlandi várak

A nagy érdeklődésre való te-kintettel, szeptember

16-17-18-án (péntek, szombat, vasárnap) ismét megszervezzük „Burgenlandi várak...” címmel hirdetett kirándulásunkat.

Utunkra 1994. szeptember 16-án (pénteken), 16 órakor in-dulunk a Postás Művelődési Központ épülete elől Szombat-helyre, ahol szállásunk és étke-zésünk lesz. Másnap innen in-dulva keressük fel a híres bur-genlandi várakat.

Szeptember 17-én (szombat) Dél-Burgenlandba látogatunk. A nap folyamán megismerke-dünk Güssing (Németújvár), Stadtschlaining (Városszalónak), Bernstein (Borostyánkő) és Lockenhaus (Léka) híres vá-raival, múzeumaival és egyéb látnivalóival.

Szeptember 18-án (vasárnap) Észak-Burgenland felé vesszük utunkat. Ellátogatunk Landsee-ba (Lánzsér), ahol az egykori várral találkozunk, majd Kobersdorf (Kabold) hajdani vízi vár-ával ismerkedünk, végül Forch-tensteinbe látogatunk, ahol a hí-res fraknói várat keressük fel.

Sopronon átutazva egy közös vacsorával búcsúzunk — remél-hetőleg szép emlékekkel — ki-rándulásunktól. Előreláthatólag szeptember 18-án (vasárnap) 22 óra felé érkezünk Budapestre.

Utazásunk alkalmával félpan-ziósi ellátást biztosítunk, az ebédről — mindenki egyénileg gondoskodik.

Szállásunk Szombathelyen, a kempingben lesz, 2 és 3 ágyas faházakban.

Részvételi díj: 4500 Ft + kb. 150 shilling költőpénz (múzeu-mi belépőkre).

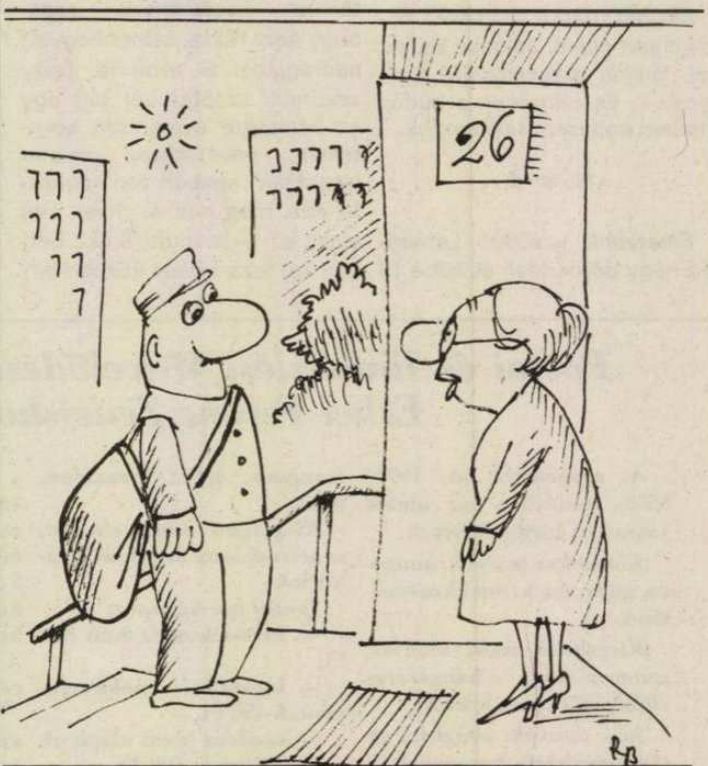
Reméljük, hogy az ismertett programjaink elnyerik tetszésü-ket, és minél többen velünk tar-tanak. Minden érdeklődőt sze-retettel várunk és élményekben gazdag kirándulást, jó időt kívá-nunk.

Jelentkezni lehet: augusztus 8-12-ig, hétköznapiokon 9-12 óráig és 14-17 óráig, a Postás Művelődési Központban (Bp. VI., Benczúr u. 27.).

Bővebb felvilágosítás: Nagy Lászlótlól kérhető a 122-7208-as telefonszámon.

Várjuk jelentkezésüket!

Nagy László

— Egy hete feladtam magamnak egy levelet és még min-dig nem kaptam meg

(RÁK BÉLA RAJZA)

EMLÉKEZÉS

5. rész

A pihenőhelyiségben vártam a Szalai kollégát. Három óra elmúlt, de nem láttam.

Kérdezni akartam tőle: mit határozott? Szombaton melyik vonattal utazik Cecére?

Cece szülőfalum szomszédja. És azt gondoltam: ha Szalai András az esti vonattal utazik, akkor én is megyek. Éjfél lesz, mire Sárbogárdról Alapra gyalogolok. De se baj. Megyek! A szüleim biztosan örülnek. Tavaly novemberben búcsú napján is jó kedvvel ölelgettek.

De Szalai kolléga még mindig nem jött. Kimentem az előtérbe. Azt gondoltam: kérdzem az ügyelő postást. Ismert bennünket. Nap mint nap szót váltottunk vele. Kérdésemre a középkorú bajszos ügyelő a helyiségből kívüre lépett és fennhangon magyarázta: „A Szalai Bandi már elment! Nagyon sietett. Azt mondta, hogy a héten már nem dolgozik. Merthogy a Kende főnök úrtól szabadságot kért és kapott. Ezért a délutáni vonattal már utazik. Éspedig valamerre Fejér megyébe.”

Az ügyelő szavaira somolyogva bólintgattam. Elkészöntem. Aztán lépegettem kifelé az utcára. S a fejemben gondolatok motoszkáltak: András nekem nem ezt mondta. Mi hozta a változást? Talán Cecéről valaki érte jött? Jó lett volna együtt utazni. A Vilmos császár úton kedvetlenül lépegettem. A járda közepén tarka papírt mozgatót a szél. Aztán a tekintetem felkaptam és halkan dúdoltam: El el elmegyek, nem maradtok e tájon... Majd egy másik dalt is eldúdoltam. De a jó kedvem nem jött vissza.

A Hajós utcában a páratlan számú oldalon, az utolsó házban lépegettem az emeletre, s a harmadikra érve meglepődtem, hogy Teréz néném és a szomszéd hölgy, a szőke hajú Volnerné, az ajtó előtt álltak. Köszöntem. S néztem őket: Teréz néném arcán könnyecskéket láttam. A Volnerné pedig

zsebkendővel törölgette az arcát...

A látomás megdöbbantotta a szívem és siettem be a lakásba. Leültem és nagyot lélegeztem. Azt gondoltam: Teréz néném-mel valami történt? Talán a munkahelyén bántotta valaki? Vagy itt a házban?

Testemben melegség hullámzott és szomjas lettem. Mentem a konyhába és vizet ittam. Rosszul nyeltem és köhögtém... Teréz néném sokára jött be. Akkor már jobban éreztem magam. Néztem Teréz néném szomorú arcát. De kérdezni nem mertem. Nem mertem, pedig emelt hangon még nem szólt hozzám. Ami igaz: gyáva lelket örökölt. Teréz néném a sezlonra ült és nézett lefelé. Az ablakpárkányra tarka tollú galamb szállt, fejét mozgatta és nézett befelé. Gondoltam adok neki napraforgómagot. Máskor is etettem. És Teréz néném is. Mozdultam. És akkor Teréz néném megszólalt: — A Volner szomszédot munkaszolgálatra vitték. Az asszony összeroppant. Sajnálom őket. Kedves szomszédok...

Teréz néném sóhajtott és nézett. Gondoltam: szólást vár tőlem. És ami az eszemben volt, mondtam:

— Mi postások nap mint nap visszük a behívókat...

Tenyeremmel simogattam a homlokom és Volner szomszédra gondoltam: mikor összetalálkoztunk, mindig rám mosolygott és megemelte a kalapját...

Teréz néném felállt, és hangosan azt mondta:

— Mi lesz itt még! Rosszkor születünk. Nagyon rosszkor.

Az ablakra néztem. A galambot már nem láttam. Odahajoltam a szublóhoz és a „Száz magyarok könyvei” ötödik kötetét a kezembe vettem. Kinyitottam, s lapozgattam...

Olvasni nem volt kedvem. Nézegettem az írók arcképeit: Eöry Tóth Júlia, Zoldi Márton,

Balla Ignác... Tetszett az írásuk, s emlékezem a nevükre. Nemsokára a könyvet a helyére tettem, aztán fölálltam. Azt gondoltam: elmegyek a hatvan-kettes postára és a felvételi osztályon leselek. S ha Erős Éva ott lesz, akkor...

Teréz nénémnek köszöntem. Aztán mentem a folyosón a lépcsőház felé. Benéztem a szomszéd konyhája ablakán: Volnerné az asztal mellett ült és — most is — törölgette a könnyeit. Lépegettem az emeletről lefelé, s közbe az jutott az eszembe: a Volner szomszéd vajon mosolyog-e még rám?

Ballagtam a Podmaniczky utcában a körút felé. A cukrászda aajtaja nyitva volt és benéztem. Néhányan pohárral a kezükben álltak... A látomástól szomjas lettem. Megálltam, s a zseemből elővettem a pénzem... És a következő pillanatban érces férfi hang a nevem kiáltotta: „János!” Megfordultam. A ház kapuja előtt Novák Péter postás kolléga állt, vállán a kézbesítő táska és egy karcsú barna hajú hölgynek fogta a kezét.

Összeszaladt a tekintetünk. Péter a kezét a magasba emelte és azt mondta: „Várjál! Megyek!”

Puszilgatták egymást... Néztem őket és motyogtam: nahát, már ez is udvarol. Péter derűs arccal sietett hozzám és vidám hangon beszédbe elegyedett:

— Te János, hogy mennyire érdekes ez az élet! Katika és én egy faluban születünk. Iskolába is egy helyre jártunk. Még tánciskolába is! Aztán, hogy úgy igazán összetalálkoztunk és megszeressük egymást, Budapestre kellett jönnünk... Katika tavaly márciusban jött. És ott — kezével mutatta a házat — az első emeleten idős házaspárnak gondozója. Még akkor márciusban csak úgy véletlenül itt a Podmaniczky utcában összetalálkoztunk. Azóta minden nap. És rövidesen össze is házasodunk. Lesz otthonunk is.

Az idős házaspár befogad engem is.

Mentünk keresztül a körúton, és a járdán Péter kezét nyújtott. Aztán sietett a Szobi utca felé. Vitte a táviratokat... Ezek után mentem a hatvan-kettes postára. Tekintetem a járdán lebegett és a fejemben mozogtak a gondolatok: Szalai András és Novák Péter kolléga udvarol. Talán a többiek is? Akarat kell hozzá? Lehet, hogy az.

A postán a felvételi helyiségben kevesen voltak. Középen lépegettem és néztem az ablakok mellett ülő hölgyeket. Erős Évát nem láttam. Kedvetlenül ballagtam a Podmaniczky utca felé és azon gondolkodtam: merre tovább? Vissza a Hajós utcába? Vagy el a Városligetbe? És ott...

A negyvenhatos villamos a megállóban volt. Szaladtam és a hátsó ajtónál fölugrottam. Álltam és lihegtem. Közben eszembe jutott: a negyvenhatos villamos nem megy a Városligetbe. Mindjárt jobbra fordul és a mellékutcákon megy a Keleti pályaudvarhoz.

S a Körönd megállóban már le is szálltam. Percekig tétován topogtam. Nem volt kedvem a Városligetbe menni. Elindultam. És az Andrassy úton ballagtam az Operaház felé. Utközben nézegettem a mutatós kirakatokat. Álltam a könyvtárlét előtt.

A házból fiatal, barna hajú hölgy lépett ki. A járda közepén megállt és nézelődött. S mert a tekintetünk találkozott: mosolyt adtam neki.

Erre a barna hajú hölgy a szemöldökét följebb húzta és nézett...

Gondoltam: szólok neki. Őszinte leszek. Mondom, hogy tetszik... Ám a következő pillanatban a hölgy megfordult és visszament a házba.

Néztam s vártam, hogy...

A belső ajtónál megállt és visszanézett. Nagyon jólesően lélegeztem és határozottam: ide rövidesen visszajövök.

Immáron ötödik verseskötete jelent meg **Darvas Ferenc**, szekszárdi költő barátunknak, aki amúgy dolgos hétköznapijait a Matáv Rt. Tolna Megyei Távközlési Üzeménél tölti. A kötet címe: „Gondolat-LÉT”, s az alábbiakban ebből olvashatnak.

HA...

Világégés hányszor s nem elég ha... bizony, bizony, ha... s azóta már fittyet hányva értelemre s akinek nincs teret adva érzelemnek dörögnek délen fegyverek gyilkolják egymást az emberek pusztulás, romok, halottak kegyetlen és tétlen e világ nagy hatalmak túrik, mint szabadlajk az ők csinálta koordinátát.

GONDOLATOK 2.

Olyan szerény vagy, hogy ez már nem is erény. Aki sokat ígér, keveset ad. Ha minden szakad, a kötél marad. Nem azért elvetemült, mert már sokat csücsült. Betegség jobban fáj ha nem veszik észre. Merésznek könnyű lenni, hátul. Aki elől jár, végét sosem látja. Van hogy úgy rémlik, hogy valami fénylik. A kiskirály nem születik, hanem önmaga által lesz.

EGYÉB GONDOLATOK

Gúzsba kötve is repülhetsz. Hiába fújsz erősen, az ellenszél erősebb. Olyan soknak látszik, mert össze-visszá-zik. Az elejét mutatod, én a hátulját látom. Markodat tartod — erszényed tömve. Simán megúsztat, pedig jól lenyúztat. Irhád a mentéd, amit jól kezeltél. Irnád most mentén, de folytán az elméd. Sötétben jól látsz, de világosan tapogatsz. Báránynak hitted, mert a lábát láttad. Sokszor bégetett, te az a-b-c-t hallottad. Ópiumnál is mérgezőbb lehetsz. Ha csak vesszőnek tűnik a szó már el is tűnhetsz. A jó hiába való, ha sok a rossz közte. A kiskirály nem csupán azért kicsi, mert magát a nagynál is nagyobbak hiszi. Sokra tartja magát, mert sok az aranybarát. Az Egy is rengeteg, ha rossznak emleget.

(Részlet az író Farkasparancs c. történelmi regényéből, amit a Kossuth Könyvkiadó jelentetett meg.)

Hogy hogyan és miképpen készült el a nyári töltött káposzta, meg nem tudnám mondani Etelka, de a lényeg, hogy mégiscsak készen lett. És neki ilyen szép délelőtti je még nem volt. A megismert szerelem úgy harangozott a szívében, hogy azt hitte, madár költözött a lelkébe. Madár, szálló, repülő madár, folyton ki akar törni börtönéből, de szerencsére Kenyeres Imre mindig visszafogja, szorítja, két erős kézzel.

S miközben főtt a töltött káposzta, a kertben terített Etelka. De ebben már segédkezett a hadnagy is. Már hogyne segített volna. A hatalmas asztalok egymás mellé állítása egyenesen férfidolog, nem Etelkának való, a szép, damaszt terítők felpillangózása se egyszerű: megrázták a terítőt, fogvány mind a négy sarkát, mintha hatalmas pillangó szállna föl a magasba, hogy utána szépen ráterüljön az asztal sima lapjára. S aztán következett a székek kihordása. Vetró Bálint úr mindig az asztalfőn ül, sehol máshol, karosszékebe más nem is ülhet, szentségtörés lenne, ha valaki belehuppanna.

Am a huszár bizony belevette magát. Amikor a tányérokkal megérkezett Etelka, majdnem elejtette valamennyit.

— El onnan, hééé... — kiáltott szerelmesére —, hazajön keresztapám, aztán lesz nemulass!

— Tedd csak le a tányérokat, lelkem, és gyere ide. — Én ugyan nem megyek. — Miért te?

— Mert magához szorít. — Mondtam már, hogy ne magázz, Etelkám. — Nem jön a számra, a te...

— De nekem a számra jössz, ugye? — s már nem lehetett ellenkezni, felesleges lett volna védekezés, ez a délelőtti ma a szerelemé, az egymásrálálása, a csóké, az ölelése...

Micsoda asztalt terítettek végül is.

Jaj, csak a hadnagy el ne menne, rimázkodott magában Etelka, mert máris nagyon félti. Istenem, miért huszár? Csak felül a lovára, s elvágat. És akkor ő haláláig szomorú lesz. De ha rábeszelné az ittmaradással! De megkönnyebbülne menten a szíve. Elbújthatná a pincében vagy a padláson, vagy kint a tanyán, nem Szeged városában, ott aztán a kutya sem keresné. Összetartó az itteni nép. Utálja a németet.

— Hát nem kergetsz el a kardból? — öleli a katonát.

— Én tégedet — riad fel gondolataiból —, én tégedet soha! Itt tartanálak Etelka, én gyönyörűségem!

— Keresztapád székében? — Ej, te bolond, a szívemben.

— De én a székre gondoltam.

— Mert hamisan gondolsz... Arra gondolt, Imre — most mondta először: Imre —, arra gondolt, hogy maholnap vége a Kossuth-világnak, ne menj te el a hadakkal...

— S aztán mit kapnék, ha maradnék?

— Most töltött káposztát.

— S itt ülhetnék keresztapád székében?

— Ha nincs itthon... — Na, akkor adj egy púpózt tányérral.

Etelka bevitt egy tányért a konyhába, megrakta alaposan, szelt hozzá egy karéj fehér kenyert, s a legény elé tette.

— Ögyél — mondta, s mint-ha kalács lenne a szava.

— Öszök — nevetett teli szájjal a huszár. — És te?

— Én nézlek.

— Ögyél te is.

— Hadd nézzelek. Hogy tudsz te önni...

— Hát, ha éhes vagyok!

Etelka nézte a legényét. Az ő emberét. Mindig etetné. De sok jóval tartaná. Jaj, csak most ne jöjjön haza keresztapja, mert akkor baj leszen. Nagy baj. Mit

Takács Tibor

Etelka, én gyönyörűségem

mondana, ugyan miért eteti meg előre a hadnagyot?

Odakint csöndes az utca. Tudja, mert egy pillanatra magára hagyta a katonát. Egyen csak. Hiszen nagyon tud enni. Nagyon tud. Ha így tud majd szeretni is... Mert biztosan így tud. Meg ahogyan elkapta, már a gondolatára is kimelegedett.

— Nem hoztál semmit? — kérdezi Imre.

— Mit kellett volna?

— Nem szeretsz te engem igazán, Etelka. Mit vétettem én, hogy egy pohár bort sem adsz?

Már ugrik is Etelka. Milyen jó mozgású ez a lány, állapítja meg Kenyeres hadnagy. Milyen

szívesen idekötné lovát az istállóba. El sem menne innen többé, ha nem szólna meg a kürt. De az megszólal. Az meg. Hogy mikor, nem tudja. Aztán menni kell harcba, háborúba. Eddig sose gondolta, hogy nem jön vissza a csatából. Most miért gondol erre? Mert ittmaradna? Mert nagyon a szívébe nézett Etelka?

— Itt a bor — teszi eléje Etelka.

— Egész kancsóval? — törli meg a száját elégedetten a legény. — Ez már valami. Ezt már érdemes a számhoz emelni.

— És engem? — szalad ki Etelka száján a felkínálkozás.

— Téged érdemes csak... — öleli a huszár. De hogy öleli. Még kiszorítja belőle a szuszt.

Ezek már igazi csókok. Már megtanulta a mikéntjét Etelka, már nagyon tudja, hogyan kell visszaadni a csókot, s azt is, miként kell visszaszorítani a huszárt. Ez a lelke ebédje, a szívéké. Jólakatták egymást, alaposan. Már azt sem bánja a lány, hogy Imre keze merészen kutakodik. De miért ilyen a férfi? Eddig csak keresztanyja intó szavaiból tudta, hogy ilyen lesz majd az a férfi, akitől félnie kell, ha felemeli, felhajtja a szoknyáját. De ő azért se fél. Most

nem. Majd talán máskor. Most szorít. Ölel. Csókol. Nem meri kimondani, hogy boldog, nem meri nyíltan vallani a szerelmet. Jó. S ez a lényeg. Jó a férfinak, s jó neki is az ölelés. Istenem, csak be ne vigye a szobába, csak be ne vigye, mert akkor... Mert akkor ő megy be, s húzza maga után Kenyeres Imre huszárhadnagyt.

Innen már soha többé nem lehet úgy elmenni, hogy vissza ne jöjjön. Vetheti bárhová a sors, elűzheti hazájából az önkény. Kenyeres Imre tudni fogja, hogy várják idehaza Szegeden. Várják, és ő jönni fog. Nem a tegnapi vihar volt valami, hanem ami most dúl a szívekben. Tombol. Mindent kiszorít, ami eddig belefért. Vetheti őket a zápor, csupa parázs ez a lány, akárhová is nyúl. És már nem tud, de nem is akar visszakozni. Mintha parázson táncolnának. Csupa forróság öleli őket. Kibíratatlan a hőség. Le kell vetni magukról a ruhát. Még akkor is, ha most jön haza Vetró Bálint.

Ez a szerelem. Ez volt a mai napra rendelt csoda. Már déli kettő is elmúlt, amikor tele lett a Szentháromság utca zajjal, lovak trappolásával, kocsik zörgésével. Nyitották a nagykaput, tessékelték be a városi urakat, meg a Pestről menekülteket, az éheseket, a szomjasokat.

— Te lányom — csapta össze a kezét Vetró Bálint —, honnan tudtad kiszámolni, hogy ennyien érkezünk? Honnan? Hiszen te varázsló vagy... — Hajaj, de mennyire az — mondta teljes nyíltsággal a huszár —, azt gondoltam, nekem

kell őt védelmeznem, s aztán magamat kellett védenem.

Senki sem figyelt rájuk. A vendégek körülülték az asztalt, Vetró Bálint az asztalfőre ült. Etelka meg Imre hordozták a teli tálat, tejjel locsolták a káposztát, szedték a jó nagy szármakat, s ettek az evés mindent legyőző gyönyörűségével. Hozták a bort, Imre töltött a vendégeknek.

— Magadnak is, fiam — intette Vetró Bálint.

— Meg a menyasszonyomnak — kiáltotta Kenyeres Imre.

— És hol hagyta a menyasszonyodat, hol rejtegetted eddig?

— Etelka... — kiáltott Kenyeres Imre —, hol vagy Etelkám.

Jött a lány, s ámultak a vendégek.

— Itt vagyok az én szép menyasszonyom, Vetró uram. És engedje meg nekem, hogy itt, e nagy vendégsereg előtt kérjem meg az én szerető Etelkám kezét...

A vendégek vívóltak, koccintottak, ittak, s menten magukhoz ölelték a szép menyasszonyok valót, s kijelentették, ez a mai ebéd átalakul eljegyzéssé, s üljenek közük a fiatalok, ha már így egymásra talál-tak...

— Mit mondok majd körörsztanyádnak — sirázkodott Vetró úr. De amikor a vendégsereg nő-tába kapott, mi mást tehetett volna Vetró Bálint, mint hogy együtt énekelt a többiekkel a kedvelt nótát: „Kossuth Lajos azt izente, / Elfogyott a regimentje, / Tőle tudom, azt izeni / Mindnyájunknak el kell menni, / Éljen a magyar szabadság / Éljen a hazai!”

Országos Postás és Távközlési természettúra-találkozó '94

Mindenki szerencsésére július első szombatjára kicsit alábbhagyott a napok óta tartó kánikula, így ideális időben készülhettek a 37-ik Országos Postás Távközlési Természettúra Találkozó résztvevői.

A rendezvény eseményeire Szegeden és Ópusztaszeren került sor.

A túraversenyre 84 csapat, majd 300 versenyzője nevezett

róti László, a Szegedi Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának titkára köszöntötte.

Mundruczó Kornél, a Postai Dolgozók Szakszervezetének országos titkára a hagyományok fontosságáról és az ilyen együttlétek emberi momentumairól beszélt, sajnálattal jegyezte meg, hogy úgy a szervezés során, mint itt a zárór rendezvényen

be. Aki a látnivaló jobban vonzott, azok részére Gyulára, valamint Szegedre és Szeged környékére szerveztek városnéző kirándulást.

A találkozók rendezői, vendéglátói a MATÁV és a Posta Rt. Szegedi Postaigazgatósága és Területi Szakszervezeti Bizottságai voltak.

A túraverseny eredményhirdetésére, a díjak kiosztására szombat este a „Tantusz” Művelődési Házban került sor. A vándorserleget a MATÁV Budapesti Igazgatóságának csapata nyerte, az egyéni versenyben a Budapesti Távközlési Igazgatóság versenyzői vitték el a pálmát.

Az eredményhirdetésnél a résztvevőket, a győzteseket Ma-

a távközlés részéről sem a szakmai, sem a szakszervezeti vezetőség részéről különösebb aktivitás nem mutatkozott.

A díjakat a Szegedi Postaigazgatóság vezetője, Gyimesiné dr. Etsedy Sarolta asszony adta át. A díjátadás után az egyébként is kiváló hangulatot még tovább fokozta a versenyzők, a vendégek részére összeállított szórakoztató műsor.

A hivatalos kötelezettségek után sikerült pár szót váltanom a rendezvény fő szervezőjével, rendezőjével, Maróti Lászlóval. A következőkben foglalta össze véleményét:

— Tavaly, amikor először szóba került, hogy a szegedi távközlésesek és postások elvállalják

az OPTT rendezését, én még az egyik szegedi klinika vendége voltam. Tulajdonképpen úgy csöppentem bele az egészbe, mint Pilátus a krédóba. Egy idő után aztán az egész már becsületbeli ügy lett. Azt azonban nem gondoltam volna, hogy a végére ennyire magunkra hagyunk a szervezésben.

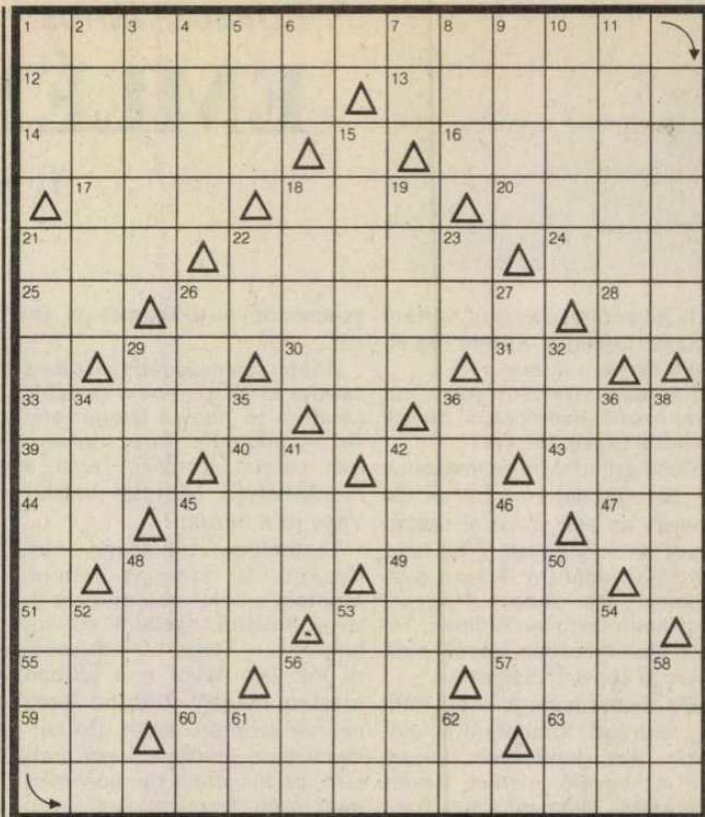
Aki ismer, tudja, nem szoktam panaszkodni, de nagyon sokat dolgoztunk egy páran, hogy sikeres legyen a rendezvény. Most már látom, megérte. Van-nak hagyományok, amiket becsülni és folytatni kell.

Ennél a résznél a győztes csapat kapitánya magához ragadta a főszervezőt, vitte ünnepelni csapattársai közé.

Idén a postások sokat tettek azért, hogy sikeres legyen a találkozó, a díjakat a távközlési csapatok vitték el.

Csak remélni lehet, hogy a következő találkozó úgy a terhek viselésében, mint a díjak megnyerésében helyreáll az egyensúly és ez a nemes hagyomány, a természetjárók találkozója folytatódik tovább.

— Márk —

W. Busch német költő gondolatait idézzük: „Mindenkinek vannak...” Folytatás a vizsz. 1. és függ. 21. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része, 12. Vajdasági Duna-kikötő, 13. Háziállat teszi, 14. Teszi a szépet, udvarol, 16. Szárnyas névelővel, 17. Német tanács, 18. Huba társa, 20. Kállai... (színművész), 21. A túlnyomás jele, 22. Fájdalmas, 24. Kevert indl 25. Mesehős (ford.) 26. Találkozó, 28. Fél kesel 29. Vas vegyjele, 30. Tenisz műszó (kint van a labda), 31. Görgő betű, 33. Táncdalénekes (Beáta), 36. Japán óslakói, 39. A Volga mellékfolyója, 40. Szolmizációs hang, 42. Argon, 43. Egysége a newton, 44. Ételizestő, 45. Erőszakkal megtart, 47. Rangjelzés, 48. Kéziszerszám, 49. München folyója, 51. Ösmagyar férfinév, 53. Névelős idom, 55. ... sana in corpore sano (ép testben ép lélek), 56. Bácsika, 57. Finom ital, 59. Személyes névmás, 60. Összedőlni, 63. Heggyel való kapcsolatot jelent.

FÜGGŐLEGES

1. Főzeléknövény, 2. Borszóló, 3. Fügőzár, 4. Szerencsejáték (ford.), 5. A Nilus németül, 6. Német és norvég gépkocsijel, 7. Puha fém, 8. Félig nyaral, 9. Tó-

parti üdülőhely Szlovéniában (ford.), 10. Csillagkép, 11. Ex... (Könyvtulajdonos jelez), 15. Rendfenntartó fegyveres volt, 18. Ifjú szarvasmarha, 19. Teniszjáték, 21. Az idézet második része, 22. Kicsinyítőképző, 23. Félte őriz, 26. Angol vörös, 27. ... mur, 29. Minden fradista így kezdődik! 32. Idegen egy, 34. Régi úrmérték, 35. Olasz folyó, 36. Svájci üdülőhely, 37. Időmérő, 38. Német város, 41. Előtagként fül, 42. USA tagállam, 45. Moszkvai operaház, 46. Francia zeneszerző, 48. Élesít, 50. Börtöntöltelék, 52. A tea alkaloidja, 53. Örökség jelzője, 54. Kérdőív kérdése lehet, 56. Alkalmazott röv., 58. Eszem-izsom (ford.), 61. Időhatározó, 62. A szánkban érezük.

(Bánhidi)

Beküldendő: a vizsz. 1. és a függ. 21. alatti.

Beküldési határidő: augusztus 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ... a víz nem látszik hogy folya, Isten mintha bóbiskolna.

Könyvet nyertek: Kiss Attila (Szirmabesenyő), Németh Istvánné (Szombathely), Szunyogh Zoltánné (Kecskemét), Török Miklósné (Budapest).

DEBRECEN

Jubileumi ünnepség területi atlétikai versennyel

A Debreceni Postás Sport Egyesület 1924-ben alakult. Öt szakosztálya működött: labdarúgó, asztalitenisz, tenisz, céllövő és sakk. Ez évben az egyesület fennállásának 70. évfordulójáról emlékezett meg. Ezt az ünnepnapot a postaigazgatósági dolgozók a szokásos és minden évben megtartott atlétikai versennyel tették feledhetetlenné, melyen három megyéből 110 postás, nő és férfi vett részt. Az időjárás „istene” is a kegyeibe fogadta a versenyzőket, mert annak ellenére, hogy a prognózis esős napot jelzett, az ég csatornái most nem nyitak meg, ellenben sütött a nap

és igen meleg volt a verseny ideje alatt.

A Postaigazgatóság vezetőjét — más elfoglaltsága miatt — Jaros Béla csoportvezető helyettesítette. A Postás Szakszervezetet új „szénátorunk”, Kónya Lajos képviselte, aki az előbbivel együtt adta át a győzteseknek a szalagos érmeket, valamint a tiszteletdíjakat. A vándorserleget a szolnoki csapat nyerte el és őrzi egy évig, miután az előbbi vándorserleg véglegesen a nyíregyházi csapaté lett. Az igen jól sikerült verseny a még jobban sikerült fehér asztal melletti fogadással folytatódott. Itt az egyesület vezetője köszöntötte a

versenyzőket és a megjelent vendégeket. Külön köszöntötte Kónya Lajos képviselő urat és megkérte a jutalmak átadására. Ezek után Tóth Andor megtartotta az ünnepi beszédét, melyben röviden összefoglalta az egyesület 70 éves történetét. A legeredményesebb időszak 1946—1956-ig tartott, amikor is 16 szakosztály működött. A női és férfi tornász szakosztály magyar bajnokokkal büszkélkedhetett. Ezen egyesületekben nevelkedett a Református Főgimnázium tanulója, Balczó András olimpikon mellett — többek között — Komáromi Tibor válogatott labdarúgó kapus, Papp Lajos céllövő olimpiikon stb.

Tehát volt mire emlékezni, hiszen a jelenlegi postás dolgozók ezt a múltat nem ismerhetik, hiszen sokan akkor még nem éltek.

Köszönetet mondott a mindenkori szakmai vezetés és a Postások Szakszervezetének volt és a mai vezetőinek, akik támogatták az egyesületet és nem engedték meg, hogy az igen nehéz gazdasági idők dacára is az egyesület megszűnjön!

Az ebédet és az utána valókat is a dolgozók — akik a nagy

verseny után kissé fáradtan ültek asztal mellé — jóízűen fogyasztották el és sokáig maradtak még együtt a fehér asztal mellett!

Eredmények

Férfiak: 100 méteres futás: 1. Kiss Csaba, DPOK. 200 méteres futás: 1. Kiss Csaba, DPOK. 1500 méteres futás: 1. Királyfalvi László, Ny.háza 1. 3000 méter gyaloglás: 1. Királyfalvi László, Ny.háza 1. Távolugrás: 1. Adorján Csaba, Szolnok. Magasugrás: 1. Lakatos Tibor, Szolnok. Súlylökés: 1. Vajda Gusztáv, Mátészalka 1. 4x200 váltó: 1. Szolnok PFÜ. 1,50,9. 2. Ny.háza 1. 1,53,2. 3. DPOK 1,56,2.

Nők: 100 méteres futás: 1. Prige Ágnes, Szolnok PFÜ. 200 méteres futás: 1. Latinovics Tímea, Db. 1. Magasugrás: 1. Fodor Ágnes, Szolnok p. Súlylökés: 1. Sipos Katalin, Nyh. 1. 8,45. 4x100 méteres váltó: 1. Szolnok PFÜ. 67,2. 2. Ny.háza 1-es 69,1. 3. DPOK 71,2.

Csapatverseny: 1. Szolnok 129 ponttal. 2. Nyíregyháza 75 ponttal. 3. Debrecen 61 ponttal. 4. Mátészalka 16 ponttal. 5. Berettyóújfalú 10 ponttal.

Tóth Andor

Testedzés délidőben

(FOTÓ: KERESKES)

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postai Dolgozók Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116

Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Telefon: 142-8777

Kiadja a Postai Dolgozók Szakszervezete
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: MUNDUCZÓ KORNÉL országos titkár
Előfizetési díj egy évre: 120 Ft

94-1286. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN elnök-vezérigazgató
ISSN 0866-1766

1 2 4 8 16 * * *